ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Αριθμός Αδείας 100
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ (χ +7) ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΕΚΔΟΤΩΝ
ΕΛΤΑ Hellenic Post
Τ.Θ. 8161 Ομόνοια 10010 Αθήνα

εργατική αλληλεγγύη

Βδομαδιάτικη Σοσιαλιστική Εργατική Εφημερίδα
κυκλοφορεί κάθε Τετάρτη
www.sek-ist.gr | 2 Μάη 2007 | **Νο 765** | τιμή 1,50 ευρώ | τιμή ενίσχυσης 2,00 ευρώ

βλέπε σελίδες 8, 9

• Πρωτομαγιά οργής ενάντια στους κλέφτες
• Κλιμακώνουμε με Πανεργατική 15 Μάη

ΕΦΥΓΕ ΕΝΑΣ ΩΡΑ ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΟΛΟΙ!

Ανοίξτε τις φυλακές
σελ 2

Είμαστε όλοι Πακιστανοί
σελ 5

ΓΑΛΛΙΑ Μίσος για τον Σαρκοζί
σελ 4

Η ήττα των ΗΠΑ στο Ιράκ αποσταθεροποιεί την Τουρκία
σελ 4, 14

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2007
Πλούτος από συζητήσεις
σελ 16

Η κανονικότητα των εξεγέρσεων ή η αντικανονικότητα της φυλακής ...

Αν οι εξεγέρσεις των κρατουμένων στις φυλακές είναι ένα περιοδικό φαινόμενο, οι λόγοι που τις προκαλούν είναι σταθεροί και αφορούν τη δομική παθολογία του θεσμού. Παθολογία η οποία δεν θεραπεύεται με τις επιφανειακές μεταρρυθμίσεις που παρακάμπτουν ή συσκοτίζουν το γεγονός ότι η φυλακή συνιστά ένα πρόβλημα καθεαυτή: γεννά αντί να ελέγχει την εγκληματικότητα, αποκοινωνικοποιεί αντί να βοηθήσει την κοινωνική επανένταξη του εγκλείστου...

Μ' αυτήν την έννοια, οι εξεγέρσεις στις φυλακές είναι εξίσου φυσιολογικές με το ανέβασμα του πυρετού σ' έναν οργανισμό ο οποίος νοσεί. Όμως οι αναλογίες σταματούν εδώ, καθότι η πραγματικότητα της φυλακής και των εγκλείστων είναι μια πραγματικότητα διαμεσολαβημένη και, ως εκ τούτου, κατασκευασμένη και αναδιατυπωμένη με τους όρους μιας συμβατικά αποδεκτής κοσμοθεώρησης που θέλει τον κρατούμενο να είναι ο επίφοβος Άλλος, ο οποίος, εξεγειρόμενος, συνεχίζει να διαταράσσει την κανονικότητά μας ακόμα και μέσα από την φυλακή...

Ο υπερπληθυσμός και οι κακές συνθήκες διαβίωσης -η κορυφή του παγόβουνου, δηλαδή-, είναι ανάμεσα στα αίτια των εξεγέρσεων τα οποία προβάλλονται κατά κόρον καθώς ενσωματώνονται σ' ένα κυρίαρχο λόγο περί φυλακής. Έτσι, οι προτεινόμενες λύσεις, που συνοψίζονται κυρίως στη δημιουργία νέων φυλακών με βάση πιο σύγχρονα πανεποπτικά αρχιτεκτονικά σχέδια, «απαντούν» στο πρόβλημα διογκώνοντάς το. Γιατί, στην πραγματικότητα, απαντούν σε άλλο πρόβλημα από αυτό το οποίο προσπαθούν να επικοινωνήσουν στο κοινό και την πολιτεία οι εκάστοτε εξεγερμένοι κρατούμενοι: ο λόγος τους, ενίοτε ανεκλάλητος που εκφέρεται μέσα από κινήσεις απελπισίας, είναι πάντα απονομιμοποιημένος στη βάση της ταύτισης κρατούμενος / εγκληματίας που είναι η δεσπόζουσα εικόνα. Έτσι, αυτό που θα πει ο κρατούμενος θα πρέπει να μας το ερμηνεύσει με συμβατικούς όρους, «κατανοητούς στον καθένα», ένας αξιόπιστος και έγκυρος φορέας λόγου: ο ειδικός επιστήμονας, ο πολιτικός, ο αστυνομικός ή ο δικαστικός εκπρόσωπος ακόμα και ο κάτοικος της περιοχής που βρίσκονται οι φυλακές. Μέσα από αυτήν την «μετάφραση», οι έννοιες ενδύονται με «κοινωνικά κατανοητά» περιεχόμενα που αναπαράγουν τους όρους ενός κυρίαρχου λόγου: η φυλακή είναι ο χώρος που θα μετατρέψει τον «εγκληματία» σε «ενάρετο άνθρωπο» και όσο αντιδρά ο κρατούμενος σ' αυτό, αναδεικνύεται η δυσκολία του εγχειρήματος οι ακρότητες των πειθαρχικών ποινών είναι αναγκαίες για να διατηρηθεί η τάξη στις φυλακές κ.ο.κ.

Μια αφετηρία, λοιπόν, για την κατανόηση των εξεγέρσεων στις φυλακές, θα μπορούσε να συναρτηθεί με το θέμα της βίας η οποία ενδημεί στην ίδια τη θεσμική πραγματικότητα του εγκλεισμού και δεν είναι συνάρτηση των συνθηκών κράτησης, καθώς υπάρχει σε κάθε είδους φυλακή. Μιας βίας η οποία δεν είναι μόνον υλική, αλλά περιλαμβάνει και την περιστολή –με θεσμικούς ή άτυπους τρόπους- των δυνατοτήτων αντίδρασης του κρατούμενου σε συνθήκες στις οποίες, για τον καθένα από εμάς, η αντίδραση θα φαινόταν αυτονόητη. Κυρίως γιατί ο κρατούμενος ξέρει αυτό που η κοινωνία ξεχνάει. Ότι η νομοθετική ρύθμιση της στερητικής της ελευθερίας ποινής δεν τον τοποθετεί εκτός της προστασίας του Δικαίου, ενώ η θεσμική πραγματικότητα της φυλακής αποδεικνύει ακριβώς το αντίθετο: ο κρατούμενος δεν έχει δικαιώματα για να μπορεί να τα διεκδικεί...

Αφροδίτη Κουκουτσάκη
Επίκ. Καθηγήτρια Παντείου Παν/μίου

Ανοίξτε τις φυλακές

Διαστάσεις επιδημίας πήραν οι εξεγέρσεις κρατουμένων στις φυλακές όλης της χώρας την περασμένη εβδομάδα. Οι εξεγέρσεις ξεκίνησαν στις φυλακές του Μαλανδρίνο με αφορμή τον άγριο ξυλοδαρμό ενός κρατούμενου και γρήγορα απλώθηκε σε δεκάδες άλλες.

Κανείς δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι κάτι τέτοιο δεν ήταν αναμενόμενο.

Το γεγονός ότι η εξέγερση ξεκίνησε από τις φυλακές του Μαλανδρίνου δεν είναι καθόλου τυχαίο. Το Μαλανδρίνο είναι οι φυλακές που ειδικεύονται στους «σκληρούς κακοποιούς», στους βαρυποινίτες, οι οποίοι τιμωρούνται εκτός από τον εγκλεισμό τους και με το να ζουν σε συνθήκες Γκουαντανάμο. Αυτό επιβεβαίωνε από το 2001 έκθεση Επιτροπής του Συμβουλίου της Ευρώπης που διαπίστωνε ότι οι κρατούμενοι ξυλοκοπούνται βάναυσα από το προσωπικό της φυλακής.

Τα πράγματα βέβαια δεν είναι καλύτερα στις υπόλοιπες φυλακές. «Η Πολιτεία καταβάλλει μια μεγάλη και συστηματική προσπάθεια για την αναβάθμιση του σωφρονιστικού συστήματος και τον εκσυγχρονισμό των φυλακών μας» δήλωσε ο Υπουργός Δικαιοσύνης αναφερόμενος στις εξεγέρσεις. Τι έχει σημάνει αυτή η «προσπάθεια»; 7 θάνατοι, που χαραχτηρίστηκαν αυτοκτονίες, σε φυλακές και κρατητήρια μέσα στο τελευταίο δίμηνο, εκατοντάδες καταγγελίες για ξυλοδαρμούς και βασανιστήρια μέσα στις φυλακές από επίσημους φορείς όπως η Διεθνής Αμνηστία και ο Συνήγορος του Πολίτη. Ακριβώς πριν από ένα χρόνο στις 30 Μάρτη του 2006 τέσσερις κρατούμενοι κάηκαν ζωντανοί μέσα στο κελί τους στον Κορυδαλλό, ενώ οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι δήλωσαν ότι δεν άκουσαν τίποτα.

Το πρώτο και βασικό πρόβλημα είναι η τεράστια αύξηση των κρατουμένων.Το 1990 οι φυλακισμένοι ήταν περίπου 3.000, το 2004 έφτασαν τις 8.500 και σήμερα ξεπερνούν τις 10.500. Το τραγικό της υπόθεσης είναι ότι σύμφωνα με τα στοιχεία της ίδιας της αστυνομίας η εγκληματικότητα παρουσιάζεται μειωμένη. Σύμφωνα με την έκθεση της Αστυνομίας για την εγκληματικότητα, το 2006 στην πρωτεύουσα έγιναν 34.602 κλοπές και διαρρήξεις, αριθμός που εμφανίζεται ως ο... μικρότερος της τελευταίας πενταετίας, όπως διαβάζουμε στο Βήμα της 11/2. «Η ηγεσία της ΕΛ.ΑΣ. στην έκθεση που «υπογράφει» διαπιστώνει ότι οι κλοπές και οι διαρρήξεις βρίσκονται στο... ναδίρ της τελευταίας πενταετίας. Το 2006 σημειώθηκαν 34.602 που φαίνεται να είναι κατά 450 λιγότερες σε σχέση με το 2005, δηλαδή ποσοστό μείωσης της τάξης του 1,3%».

Καταστολή

Τότε πώς εξηγείται η ραγδαία αύξηση των κρατουμένων και μάλιστα σε βαθμό που οι φυλακές έχουν διπλάσιο πληθυσμό από όσους χωρούν; Η απάντηση είναι η αυξηση της πολιτικής της καταστολής. Σύμφωνα με δημοσίευμα της Ελευθεροτυπίας, (1/4) «από το 2002 και μετά, περισσότεροι από 1 εκατομμύριο άνθρωποι, πέρασαν μία ή και περισσότερες νύχτες στα αστυνομικά τμήματα».

Πολύ από αυτούς καταδικάστηκαν για αδικήματα που με μεγάλη ευκολία χαραχτηρίζονται κακουργήματα και οδηγούνται στις φυλακές.

Υπάρχουν βέβαια και τα χειρότερα σενάρια. Οπως τους εκατοντάδες που εκτίουν την ποινή τους στα κρατητήρια των αστυνομικών τμημάτων, λόγω του ότι στις φυλακές πλέον δεν πέφτει ούτε καρφίτσα. Σύμφωνα με έκθεση του Συνηγόρου του Πολίτη «Η παραμονή τους εκεί διαρκεί περίπου 1-2 μήνες και οι κρατούμενοι αυτοί δεν έχουν συσσίτιο, όπως οι άλλοι της φυλακής, δεν έχουν δυνατότητα προαυλισμού με αποτέλεσμα να μένουν διαρκώς σε κελιά που δεν πληρούν τους κανόνες υγιεινής». Ετσι εξηγείται πώς τον τελευταίο καιρό έχουμε μία σειρά «αυτοκτονίες» ακόμα και στα κρατητήρια, όπως αυτό του 20χρονου Αλβανού που βρέθηκε απαγχονισμένος στο κελί του αστυνομικού τμήματος Ιλίου.

Ο δεύτερος βασικός λόγος της αυξησεις του πληθυσμού των φυλακών είναι η αυστηρότερη νομοθεσία. Πριν από μία εξαετία περίπου αυξήθηκε το όριο της έκτισης ποινής για όσους καταδικάζονται για υποθέσεις ναρκωτικών από τα 3/5 της ποινής στα 4/5. Το 2005 το αυξημένο όριο επεκτάθηκε και στα αδικήματα τρομοκρατίας. Το αποτέλεσμα είναι τουλάχιστον το 40% των κρατουμένων να είναι παραβάτες του νόμου περί ναρκωτικών. Στην πλειοψηφία τους είναι χρήστες που δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα να εξαγοράσουν την ποινή τους. Το 30% είναι υπόδικοι που βρίσκονται στις φυλακές περιμένοντας απλώς να δικαστούν, ενώ ένα 42% είναι μετανάστες, που κρατούνται στη φυλακή γιατί δεν έχουν χαρτιά και στη συνέχεια απελαύνονται. Τα τελευταία χρόνια αυξάνονται όλο και περισσότερο οι ανήλικοι κρατούμενοι.

Τι θα ήταν αυτό που θα έλυνε σε μεγάλο βαθμό το πρόβλημα; Καταρχήν η μείωση των ποινών. Δεύτερον η αποποινικοποίηση των ναρκωτικών, έτσι ώστε να μην πέφτουν στα γρανάζια της αστυνομίας οι χιλιάδες χρήστες. Το τρίτο είναι η νομιμοποίηση των μεταναστών. Οι μοναδικοί υπεύθυνοι για την φυλάκισή τους είναι το ίδιο το κράτος που βάζει ασφυκτικούς περιορισμούς στη νομιμοποίησή τους αναγκάζοντας το μεγαλύτρο κομμάτι να ζει στην παρανομία χωρίς χαρτιά.

Ανήλικοι

Πρόσφατη έρευνα του Πανεπιστημίου Αθηνών αποκαλύπτει το κοινωνικό προφίλ του ανήλικου ποινικού «εγκληματία», που οδηγείται σήμερα στη φυλακή: «χρήστης ναρκωτικών από τα 13 του χρόνια, μέλος διαλυμένων ή προβληματικών οικογενειών, παιδί χωρίς μορφωτικό υπόβαθρο, θύμα βίαιων συμπεριφορών μέσα στη φυλακή, βιώνει με δέος τον εγκλεισμό και παραμένει αφόρητα μόνος, καταρρακωμένος σωματικά και ψυχολογικά από την κακή σίτιση και τα ναρκωτικά που κυκλοφορούν ελεύθερα στη φυλακή». Στην πραγματικότητα αυτοί που είναι στη φυλακή είναι παιδιά της εργατικής τάξης που ζουν στις πιο άθλιες συνθήκες. Είναι θύματα ενός συστήματος που τους καταδικάζει στην φτώχεια, στον αναλφαβητισμό, στην ανεργία. Οι φυλακές είναι γεμάτες από φτωχούς ανθρώπους που βαφτίζονται εγκληματίες για μικροκλοπές και μικροαδικήματα.

Η απάντηση που δίνει η κυβέρνηση, ότι πολύ σύντομα θα κατασκευάσει νέες φυλακές δεν λύνει το πρόβλημα. Το πρόβλημα θα λυθεί αν αντί για φυλακές δώσει λεφτά για νέα σχολεία, για πραγματικά δημόσια και δωρεάν παιδεία για τα παιδιά της εργατικής τάξης, για εργατικές κατοικίες, για πραγματικά δωρεάν περίθαλψη, κέντρα αποτοξίνωσης, πρόνοια, για προσλήψεις στα νοσοκομεία, για να κρατήσει ανοιχτά τα κλειστά εργοστάσια και να δώσει δουλειά στους ανέργους.

Η καλύτερη αλληλεγγύη μας στους κρατούμενους των φυλακών είναι να παλέψουμε ενάντια στην κυβέρνηση που προτιμά να προσλαμβάνει αστυνομικούς και επαγγελματίες οπλίτες και να πετά στην ανεργία χιλιάδες συμβασιούχους. Για την κυβέρνηση της ΝΔ η μόνιμη εργασία είναι παράνομη ενώ οι τραπεζίτες και οι χρηματιστηριακές που κατασπαράζουν τα λεφτά των ταμείων είναι οι "παράγοντες της αγοράς". Να παλέψουμε για μία κοινωνία χωρίς φυλακές, εισαγγελείς και αστυνομία.

Κατερίνα Θωΐδου

Ψεύτες, Τραμπούκοι, Κλέφτες, ΩΡΑ ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ

Η παραίτηση Τσιτουρίδη ήρθε να επιβεβαιώσει ότι η γραμμή άμυνας της κυβέρνησης αρχίζει να καταρρέει. Είναι φανερό ότι, έτσι όπως έγινε η παραίτηση, δεν αποτελεί ελιγμό εκτόνωσης της κρίσης με τα σκάνδαλα, αλλά καταρράκωση της προηγούμενης στάσης που έλεγε «κανένας υπουργός δεν παραιτείται, όλοι είναι υπεράνω πολιτικών ευθυνών». Τώρα η «συλλογική ευθύνη» τους τραβάει όλους στο δρόμο του Τσιτουρίδη- στην έξοδο.

Μέσα σε τρία χρόνια, η Νέα Δημοκρατία έχει καταφέρει να καταρρίψει όλους τους μύθους που είχε κατασκευάσει για τον εαυτό της. Ισχυριζόταν, και έβρισκε αρκετούς πρόθυμους να αναπαράγουν τους ισχυρισμούς της, ότι είχε πάψει να είναι η παλιά δεξιά. Κι όμως, ήδη από τον πρώτο χρόνο οι συμβασιούχοι ζωγράφιζαν τον Καραμανλή με μύτη πινόκιο καθώς αποκαλύπτονταν τα ψέματα για τη μονιμοποίηση τους. Υστερα ήρθαν οι αποκαλύψεις για τις υποκλοπές και για τις απαγωγές. Από τις ψεύτικες προεκλογικές υποσχέσεις περάσαμε στα μεθοδευμένα ψέματα των υπουργών που προσπάθησαν να συγκαλύψουν την εμπλοκή τους στο διεθνές πολεμικό «παρακράτος» των ΗΠΑ. Πίσω από το «κεντρώο» προσωπείο ξεπρόβαλε η παλιά γνωστή τραμπούκικη δεξιά με τον Πολύδωρα και τους «πραίτορές» του.

Στριπτίζ

Αλλά το αποκορύφωμα αυτού του πολιτικού στριπτίζ ήταν η εμφάνιση των σκανδάλων διαφθοράς πίσω από την μάσκα της «διαφάνειας». Πρώτα ήταν ο υφυπουργός Οικονομικών και οι σχέσεις του με τον καναλάρχη της τσόντας. Υστερα ήρθαν οι «κουμπάροι» με τις μίζες από το καρτέλ στο γάλα. Και τώρα φτάσαμε στην κορυφή: Ο Ειδικός Γραμματέας του Τσιτουρίδη, ο Ευγένιος Παπαδόπουλος αναδεικνύεται γέφυρα ανάμεσα στα σκάνδαλα με τις φούσκες στο Χρηματιστήριο τον καιρό του Σημίτη και τα σκάνδαλα με τα δομημένα ομόλογα του Καραμανλή.

Δεν έχει μείνει ούτε μία από τις αμαρτίες της δεξιάς που απαριθμούσε το θρυλικό σκίτσο του Ιωάννου πριν 26 χρόνια, που να μην ταιριάζει στους σημερινούς υπουργούς. Μπορεί κάποια ονόματα να άλλαξαν – τότε Θαν. Κανελλόπουλος, τώρα Σιούφας, τότε Μπάλκος τώρα Πολύδωρας- μπορεί κάποια άλλα να μένουν τα ίδια όπως οι Βαρβιτσιώτηδες, οι Παπαληγούρες και οι Μητσοτάκηδες (στο ίδιο υπουργείο των Εξωτερικών). Αλλά η ιστορική συνέχεια είναι αδιαμφισβήτητη. Και η οργή του κόσμου το ίδιο.

Ολα αυτά δε σημαίνουν ότι από εδώ και πέρα η κατάρρευση του Καραμανλή είναι θέμα χρόνου. Ούτε στο παρελθόν δεν έπεσαν σαν «ώριμα φρούτα», ούτε σήμερα πρόκειται. Πολύ περισσότερο που το σημερινό ΠΑΣΟΚ είναι έτη φωτός πιο δεξιά από εκεί που βρίσκονταν το 1981 ή ακόμα και το 1993. Περισσότερο από κάθε άλλη φορά, η συνέχεια εξαρτάται από τους αγώνες, από το κίνημα από τα κάτω και από την Αριστερά. Η κρίση της κυβέρνησης του Καραμανλή είναι μια ευκαιρία για να κλιμακώσουμε τη δράση. Η Πανεργατική Απεργία στις 15 Μάη μπορεί να γίνει η στιγμή που οι εργάτες παίρνουν τη σκυτάλη από τους φοιτητές και τις καταλήψεις.

Οι αγώνες των φοιτητών όλη την περασμένη χρονιά έπαιξαν καθοριστικό ρόλο για την απομόνωση της ΝΔ και το ξέσπασμα της σημερινής κρίσης με τα σκάνδαλα. Η εμφάνιση της εργατικής τάξης στο προσκήνιο μπορεί να δώσει τη χαριστική βολή. Δεν είναι ώρα για την Αριστερά να κάθεται στο πλάι και να «μετράει τους συσχετισμούς». Είναι ώρα να μπει μπροστά για να ρίξουμε τον Καραμανλή. Και κανένας Παπανδρέου δεν θα μπορεί να χειραγωγήσει αυτό το νέο κίνημα που ανοίγει τη δική του προοπτική ενάντια στο σύστημα των σκανδάλων και τους εκπροσώπους του.

ΡΕΘΥΜΝΟ

Μαζικό ξέσπασμα για να σωθεί η Κλινική

Τεράστια σε όγκο και παλμό ήταν η διαδήλωση που κάλεσε ο σύλλογος γονέων και κηδεμόνων Ρεθύμνου ενάντια στο κλείσιμο της (μοναδικής) παιδιατρικής κλινικής στο νοσοκομείο της πόλης, την Παρασκευή 27 Απριλίου. Περίπου 1000 άτομα μαζεύτηκαν αν και το κάλεσμα είχε βγει ουσιαστικά μια μέρα νωρίτερα (βράδυ της Τετάρτης). Την κινητοποίηση οργάνωσαν και συμμετείχαν επίσης ο Σύλλογος δασκάλων, η ο Σύλλογος εργαζομένων στο Νοσοκομείο και η Εργατική Αλληλεγγύη.

Ο κόσμος διαδήλωσε την οργή του ενάντια στις ελλείψεις του προσωπικού, που φτάνουν σε τέτοιο βαθμό ώστε να κλείσει η κλινική. Πρόκειται για πολιτικό έγκλημα να είναι υποχρεωμένοι οι γονείς να τρέχουν στα Χανιά ή στο Ηράκλειο για μια επίσκεψη στον γιατρό την στιγμή που προσπαθούν να μας πείσουν οτι για την ανεργία φταίνε οι πολλοί πτυχιούχοι ή οι μετανάστες. Το σύνθημα «Να ανοίξει τώρα η παιδιατρική, μόνιμες προσλήψεις στο Ε.Σ.Υ» κυριάρχησε καθώς και αντικυβερνητικά συνθήματα όπως «Να ανοίξει τώρα η παιδιατρική, στείλτε στην Σούδα τον Καραμανλή» ή «κάτω τα χέρια απ' τα νοσοκομεία, με όπλο την διαδήλωση και την απεργία». Ο κόσμος φώναζε την ανάγκη για απεργία όχι μόνο στην συγκέντρωση αλλά και στην συνέλευση που έβγαλε την απόφαση για κινητοποίηση.

Τα μέλη της Εργατικής Αλληλεγγύης απο την μεριά μας δίνουμε την μάχη η φετινή ξεχωριστή πρωτομαγιά να πάρει την μορφή που της αξίζει. Να ενωθεί το ποτάμι των γονιών και των παιδιών τους μαζί με το ποτάμι των φοιτητικών καταλήψεων και της οργής των εργαζομένων σε ένα ενιαίο, που θα είναι η αφετηρία για να ρίξουμε τον Καραμανλή και τις μεταρρυθμίσεις του, ανοίγοντας την προοπτική μιας κοινωνίας όπου οι άνθρωποι, η υγεία και η παιδεία θα είναι πάνω από τα κέρδη.

οργάνωση ΣΕΚ Ρεθύμνου

Οικονομική Εξόρμηση

Άλλα 3.500 ευρώ συγκεντρώθηκαν την περασμένη βδομάδα ανεβάζοντας τον δείκτη της καμπάνιας για την οικονομική στήριξη της Εργατικής Αλληλεγγύης στα 33.000 ευρώ.

Ευχαριστούμε όλες τις φίλες και τους φίλους της εφημερίδας που ενίσχυσαν: Αποστόλης Λ. 500 ευρώ, Νίκος Α. 50, από 30 ευρώ οι Παναγιώτης Λ., Γιώργος Π., Αντώνης Κ., Θανάσης Κ., Μάγδα Χ., Χρύσα Δ., Βασίλης Μ., Μαρία Κ., Αμαλία Γ., Σεραφείμ Ρ., Νίκος Τ., Βασίλης Β., Γεωργία Χ., Αντώνης Π., Παντελής Γ., Χαρά Α., Δημήτρης Α., Μάνος Ν., Χάρης Π., Βίκτωρας Κ., Μαριάνθη Γ., Αλεξάνδρα Κ., Νίκος Α., Ιωάννα Κ., Κατερίνα Τ., Αποστόλης Χ., Βούλα Π., Ρούμπη Α., από 15 ευρώ οι Ρίτσα και η Χριστίνα και από 10 ευρώ οι Γιώργος Π., Αντώνης Π., 'Αννα Δ., Ραζά, Αντρέας, Μαργαρίτα, Θέα, Κώστας Τ., Γιάννης Π., Κατερίνα Α., Σοφία Ο., Μανώλης Χ., Ηλίας Τ., Παναγιώτης Π., Φωτεινή Π., Μαρία Π., Νίκη Π., Σπύρος Γ., Γιάννης Σ., Άχμετ και Γιώργος.

Ευχαριστούμε επίσης το Εργατικό Κέντρο Γιαννιτσών, την ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ και το σωματείο των ΕΛΠΕ που ανανέωσαν τις συνδρομές τους, το Εργατικό Κέντρο Ρεθύμνου και την ΕΔΟΘ που ενίσχυσαν την οικονομική καμπάνια της εφημερίδας καθώς και την ΕΙΝΑΠ και το Σύλλογο Δασκάλων Χανίων που αγόρασαν προσκλήσεις για το Τριήμερο Μαρξισμός 2007.

10 | 20 | 30 | 40 | 50 | 60 | 70 | 80 | 90 | 100 **Στόχος 100.000 ευρώ**

Η ήττα των ΗΠΑ στο Ιράκ αποσταθεροποιεί την Τουρκία

Αργά το βράδυ της Παρασκευής, ένα μήνυμα από τους στρατηγούς στην ιστοσελίδα του Γενικού Επιτελείου του τούρκικου στρατού έκανε απειλή για πραξικόπημα αν εκλεγεί πρόεδρος της δημοκρατίας, ο σημερινός Υπουργός Εξωτερικών, Αμπντουλάχ Γκιουλ. Είχε προηγηθεί μια ογκώδης διαδήλωση, υποστηριζόμενη από τους στρατηγούς, στην Αγκυρα κατά της υποψηφιότητας Γκιουλ και ακολούθησε μία ακόμη στην Ισταμπούλ. Ο Γκιουλ, μέλος του κυβερνώντος κόμματος ΑΚΡ (Κόμμα της Δικαιοσύνης και της Ανάπτυξης) ήταν ο μόνος υποψήφιος για τον πρώτο γύρο της ψηφοφορίας στο τουρκικό κοινοβούλιο.

Χρειάζεται τα δύο τρίτα (367 βουλευτές) για να εκλεγεί από τον πρώτο γύρο. Αλλιώς, χρειάζεται απλή πλειοψηφία. Στο ΑΚΡ λείπουν μόνο λίγοι βουλευτές για να φτάσει τους 367, άρα η εκλογή ήταν σίγουρη, τουλάχιστον στο δεύτερο γύρο. Οι στρατηγοί, σε συνεργασία με το κόμμα CHP, του Ντενίζ Μπαϊκάλ, ανακάλυψαν έναν όρο που απαιτεί την παρουσία 367 βουλευτών και στο δεύτερο γύρο, αλλιώς θεωρείται άκυρος. Αν ισχύσει κάτι τέτοιο, η πιθανότερη εξέλιξη θα είναι πρόωρες εκλογές.

Το "ηλεκτρονικό τελεσίγραφο" δεν έχει να κάνει μόνο με το στενό ζήτημα της προεδρίας. Συνδέεται με τα προβλήματα των ΗΠΑ στο Ιράκ και τα σχέδια για επίθεση στο Ιράν. Οι ΗΠΑ χρειάζονται τη βοήθεια της Τουρκίας για μια πιθανή επίθεση στο Ιράν. Οι στρατηγοί θέλουν να προετοιμαστούν και να έχουν λυμένα τα χέρια τους για κάτι τέτοιο, αυξάνοντας ταυτόχρονα την επιρροή της Τουρκίας στην περιοχή. Οσο και φιλοαμερικάνικη να είναι η κυβέρνηση του Ερντογάν, η βάση του κόμματος είναι εντελώς αντίθετη στον πόλεμο και την κατοχή στη Μέση Ανατολή. Και όπως φάνηκε την 1η Μάρτη του 2003, όταν οι ΗΠΑ δεν κατάφεραν να πάρουν έγκριση για να χρησιμοποιήσουν τουρκικό έδαφος για εισβολή στο Ιράκ, μερικές φορές ο Ερντογάν δεν μπορεί να πείσει ούτε τους βουλευτές του. Αυτή η κατάσταση περιορίζει τις δυνατότητες ελιγμών για την τούρκικη άρχουσα τάξη. Κανείς δεν ξέρει πότε θα ξαναϋπάρξει επόμενο "ατύχημα" σαν την 1η Μάρτη 2003.

Πρόκειται για τελευταίες εξελίξεις σε μια ευρύτερη διαδικασία όπου οι στρατηγοί προσπαθούν να διασφαλίσουν την ισχύ τους. Στις εκλογές του 2002, οι υποψήφιοι που στήριξε ο στρατός καταποντίστηκαν. Το κόμμα του πρωθυπουργού Ετζεβίτ, πήρε λιγότερο από 1%. Ο στρατός αναγκάστηκε να μπει σε δεύτερο πλάνο. Υπήρξε ένα σχετικό δημοκρατικό άνοιγμα στην Τουρκία. Η κυβέρνηση Ερντογάν, την ίδια ώρα που περνούσε επιθετικά νεοφιλελεύθερα μέτρα ενάντια στην εργατική τάξη, έκανε αίτηση ένταξης στην Ευρωπαϊκή Ενωση και εκδημοκρατικοποίησε κάποιους νόμους. Ο πόλεμος στο Ιράκ έδωσε ευκαιρία και κίνητρο στο στρατό για αντεπίθεση.

Προβοκάτσιες

Γι' αυτό υπήρξαν μια σειρά προβοκάτσιες, δολοφονίες και βομβιστικές επιθέσεις στην Νοτιανατολική Τουρκία, στημένες από το βαθύ κράτος για να προκληθεί ένταση με τους Κούρδους. Το αποτέλεσμα ήταν το πισωγύρισμα σε πολλές θετικές μεταρρυθμίσεις. Η κατάσταση κλιμακώθηκε με δολοφονίες από τους φασίστες, έναν καθολικό ιερέας πέρσι στην Τραπεζούντα, τον Αρμένιο Χραντ Ντινκ τον Γενάρη και τέσσερις χριστιανούς στη Μαλάτια τον περασμένο μήνα. Η μαζική ανταπόκριση στην κηδεία του Χραντ Ντινκ με 200.000 ανθρώπους χωρίς προετοιμασία να φωνάζουν "Είμαστε όλοι Αρμένιοι" ήταν ένα τεράστιο χτύπημα για τους στρατηγούς.

Μια άλλη καλή και σημαντική εξέλιξη είναι ότι καμιά εργατική συνομοσπονδία και κανένα επαγγελματικό σωματείο δεν υποστήριξαν τις διαδηλώσεις στις 14 Απρίλη και στις 29 Απρίλη. Δεν ήταν έτσι τα πράγματα το Φλεβάρη του 1997 όταν αυτές οι οργανώσεις υποστήριζαν τις αντι-ισλαμιστικές "πολιτικές πρωτοβουλίες" πίσω από τις οποίες ήταν ο στρατός. Υπήρχαν λίγα πανό συνδικάτων στη διαδήλωση της Αγκυρας, και βρίσκονταν εκεί ενάντια στις αποφάσεις.

Η συμμετοχή στη διαδήλωση της Αγκυρας ήταν μεγάλη, αλλά όχι αρκετά μεγάλη για να δώσει απεριόριστη αυτοπεποίθηση στο στρατό. Γι' αυτό ξαναοργάνωσαν διαδήλωση στην Ισταμπούλ. Υπήρχε τεράστια υποστήριξη από το κράτος και τα ΜΜΕ για τη διαδήλωση. Η ειρωνεία είναι ότι η εταιρεία Ισταμπούλ Τράνσπορτ, ιδιοκτησίας του Δήμου της Πόλης, που βρίσκεται στον έλεγχο των ισλαμιστών, έβαλε εκατοντάδες δωρεάν λεωφορεία για να φέρουν κόσμο στη διαδήλωση.

Αυτό είναι το υπόβαθρο του "ηλεκτρονικού πραξικοπήματος" της 27 Απρίλη. Η κυβέρνηση δείχνει ότι σκοπεύει να αντισταθεί. Η ηγεσία του ΑΚΡ έχει μεγάλο παρελθόν συμβιβασμών και υποχωρήσεων προς το στρατό. Αρα δεν είναι καθόλου σίγουρο πόσο μακριά θα πάει η επιμονή της. Είναι κρίσιμο να υπάρξει μια μαχητική απάντηση από την Αριστερά.

ΓΑΛΛΙΑ

Μίσος για τον Σαρκοζί

Μένουν λίγες μέρες μέχρι την Κυριακή 6 Μάη, και τον δεύτερο γύρο των γαλλικών εκλογών όπου αναμετρώνται ο δεξιός Νικολά Σαρκοζί και η υποψήφια του Σοσιαλιστικού Κόμματος, Σεγκολέν Ρουαγιάλ. Η βαθειά πόλωση που καταγράφηκε στον πρώτο γύρο ήδη διαφαίνεται και για τον δεύτερο.

Στον πρώτο γύρο ο Σαρκοζί πήρε 31,2% και η Ρουαγιάλ 25,9%. Ομως σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, ένας στους τρεις από τους ψηφοφόρους του Σαρκοζί και ένας στους δύο ψηφοφόρους της Ρουαγιάλ δεν ψήφισαν επειδή συμφωνούν πολιτικά αλλά για να διασφαλίσουν ότι ο υποψήφιος θα περάσει στο δεύτερο γύρο. Τρία εκατομμύρια νέοι ψηφοφόροι πήγαν στις κάλπες, ανατρέποντας την εικόνα της μαζικής αποχής που υπήρχε στις εκλογές του 2002. Πολλοί από τους νέους ψηφοφόρους προέρχονται από τα εξαθλιωμένα προάστια και η πλειοψηφία τους ψήφισε υπέρ της Ρουαγιάλ.

Το μίσος για τον Σαρκοζί είναι απόλυτα δικαιολογημένο. Ο Σαρκοζί ήταν ο υπουργός εσωτερικών που αποκάλεσε τους νέους των γαλλικών προαστίων "αποβράσματα" στη διάρκεια της εξέγερσης των προαστίων. Στο πρόγραμμά του περιλαμβάνεται ο περιορισμός του δικαιώματος στην απεργία. Εκπρόσωπος της σκληρής δεξιάς, ανταγωνίστηκε με τον Λεπέν ποιος είναι πιο ρατσιστής στη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας. Υποστήριξε πως κάποιος γίνεται παιδόφιλος ή αυτοκτονεί στην εφηβεία του, όχι για κοινωνικούς λόγους, αλλά γιατί είναι γραμμένο στα γονίδιά του. Ο Λεπέν φυσικά δεν δίστασε να κατηγορεί τον Σαρκοζί για τις ουγγρο-εβραϊκές του ρίζες, ενώ αποκαλούσε τα παιδιά της Ρουαγιάλ "μπασταρδάκια" επειδή δεν είναι παντρεμένη. Η πολιτική νομιμοποίηση του Λεπέν από το Σαρκοζί, έδωσε στους φασίστες ακόμα μεγαλύτερο περιθώριο να χύνουν το δηλητήριό τους για τους μετανάστες, τους μουσουλμάνους και τους φτωχούς. Εκλογικά ηττήθηκαν όμως, παίρνοντας 1 εκατομμύριο ψήφους λιγότερες από το 2002.

Η πόλωση απέναντι στον Σαρκοζί, ο φόβος να μην επαναληφθεί ένα φαινόμενο τύπου 2002 με τον Λεπέν στο δεύτερο γύρο και η αδυναμία της Αριστεράς να κατεβάσει μια κοινή υποψηφιότητα οδήγησε σε απότομη πτώση τις υποψήφιες του Κομμουνιστικού Κόμματος, της Εργατικής Πάλης και των Πράσινων ενώ κράτησε τον ακτιβιστή Ζοζέ Μποβέ στο 1,3%. Μόνο ο Ολιβιέ Μπεζανσενό, υποψήφιος της Επαναστατικής Κομμουνιστικής Λίγκας, διατήρησε το ποσοστό του, παίρνοντας 4,1% και ενάμισυ εκατομμύριο ψήφους, 300 χιλιάδες παραπάνω σε σχέση με το 2002.

Αριστερά

Η επιτυχία του Μπεζανσενό είναι πολύ σημαντικό κρατούμενο, γιατί δείχνει ότι η εκλογική υποχώρηση της Αριστεράς, δεν ήταν μονόδρομος, αλλά είχε να κάνει με συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές. Το Κομμουνιστικό Κόμμα για παράδειγμα πλήρωσε ότι δηλώνει ανοιχτά πως ενδιαφέρεται για την προοπτική της συγκυβέρνησης με τους Σοσιαλιστές, απειλώντας να επαναλάβει τα λάθη της κυβέρνησης Ζοσπέν.

Ο δεύτερος γύρος θα είναι ένα δημοψήφισμα ενάντια στο Σαρκοζί. Η Αριστερά, η Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα, το ΚΚ και για πρώτη φορά η Αρλέτ Λαγκιγιέ της Εργατικής Πάλης καλούν τον κόσμο να ψηφίσει Σεγκολέν Ρουαγιάλ. Χωρίς να υποστηρίζουν την Ρουαγιάλ, λένε πως η Αριστερά πρέπει να βρεθεί μαζί με τον κόσμο που θα πάει στην κάλπη γιατί μισεί τη Δεξιά και τον Σαρκοζί. Είναι μια σωστή επιλογή. Ομως δεν θα είναι αποτέλεσμα "δεξιάς στροφής" όπως περιγράφουν κάποιοι αναλυτές. Θα είναι απόδειξη ότι η δεξιά προσαρμογή του Σοσιαλιστικού Κόμματος δεν το βοηθάει να εκφράσει τον κόσμο που παλεύει στη Γαλλία. Η Ρουαγιάλ, παρόλο το μίσος προς το Σαρκοζί, στον πρώτο γύρο έμεινε δεύτερη, με 25,9%. Η επιλογή της ως υποψήφια μέσα στο Σοσιαλιστικό Κόμμα έγινε απομονώνοντας όλα τα κομμάτια που βρέθηκαν στο στρατόπεδο του "Οχι" στο Ευρωσύνταγμα.

Ο κόσμος όμως που έδωσε το χαστούκι του 55% στην Ευρωπαϊκή Ενωση, το Μάη του 2005, θα συνεχίσει να βρίσκεται εκεί, είτε με Σαρκοζί ή με Ρουαγιάλ πρόεδρο. Οπως και οι φοιτητές που με τις καταλήψεις τους ανάγκασαν την κυβέρνηση να πάρει πίσω το νόμο για την ανασφάλιστη εργασία το 2006. Οπως και οι νέοι στα προάστια που εξεγέρθηκαν ενάντια στη φτώχεια, το ρατσισμό και την αστυνομία. Οπως και η εργατική τάξη που δεν είναι διατεθειμένη να παραχωρήσει ούτε κεκτημένα, ούτε το κοινωνικό κράτος.

Την 1η Μάη, καθώς γράφονταν οι γραμμές που διαβάζετε, οι διαδηλώσεις που οργανώθηκαν σε όλες τις πόλεις της Γαλλίας είχαν χαρακτήρα ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό και ενάντια στο Σαρκοζί. Τα κρατούμενα από τις μεγαλύτερες νίκες που έχει πετύχει το κίνημα στην Ευρώπη θα στοιχειώνουν τον επόμενο πρόεδρο. Γιατί η αντίθεση στο νεοφιλελευθερισμό στη Γαλλία είναι ένα φαινόμενο που απλώνεται πολύ πιο βαθειά από όσο μπόρεσε να καταγραφεί στις φετινές προεδρικές εκλογές.

Νίκος Λούντος

ΡΕΘΥΜΝΟ

Εργάτες Ενωμένοι

Πριν τις διακοπές του Πάσχα, μέλη της Πακιστανικής Κοινότητας Ρεθύμνου, συναντήθηκαν με μέλη του ΣΕΚ και της Εργατικής Αλληλεγγύης, με σκοπό να μας ενημερώσουν για απολύσεις και μη πληρωμή των δεδουλευμένων τους σε ορισμένους απο αυτούς.

Μέσα απο αυτή την συνάντηση βγήκε κοινό κείμενο καταγγελίας του ΣΕΚ και της Πακιστανικής Κοινότητας που καλούσε σε διαδήλωση για την Τρίτη 17 Απρίλη, απο το Δημαρχείο, μέχρι το σπίτι του αφεντικού. Η αφίσα είχε κολληθεί τρεις βδομάδες πρίν και το κείμενο μοιράστηκε μαζικά στον κόσμο μέσα απο εξορμήσεις και ενημερώσεις. Αν και μια μόνο μέρα μετά τις διακοπές, η συγκέντρωση μάζεψε δεκάδες μετανάστες και κυρίως φοιτητές που όλοι μαζί διαδηλώσαμε για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν καθημερινά οι μετανάστες αλλά και για την συνολική πολιτική της κυβέρνησης και του συστήματος.

Κάτω απο το σπίτι του αφεντικού οι μετανάστες φώναζαν αυθόρμητα "έξω οι κλέφτες" και "εργάτες ενωμένοι ποτέ νικημένοι". Στο τέλος της διαδήλωσης, ένας σύντροφος απο το Πακιστάν είπε στα αγγλικά "Το ΣΕΚ είναι ένα επαναστατικό κόμμα που παλεύει ενάντια στη Χούντα του Καραμανλή και του Μουσάραφ", "όσοι θέλουν να οργανωθούν σε αυτό να σηκώσουν το χέρι τους". 12 μετανάστες πήραν αυτή την απόφαση και εμείς με τη σειρά μας συνεννοηθήκαμε μαζί τους για την συνέχεια. Μέσα σε αυτό έχουμε στο πλευρό μας την βοήθεια του Εργατικού Κέντρου που θα κοιτάξει και νομικά το θέμα. Επόμενη κινητοποίηση και για τους μετανάστες, και για τους φοιτητές, και για τους εργάτες η κόκκινη Πρωτομαγιά και η πανεργατική απεργία στις 15 Μαίου.

Φοιτητές και εργάτες ανεξαρτήτου εθνικότητας, όλοι μαζί μπορούμε να ανατρέψουμε τις πολιτικές των αφεντικών και της ΝΔ και να δώσουμε την προοπτική για μια άλλη κοινωνία οπου οι άνθρωποι θα είναι πάνω απο τα κέρδη!

Νίκος Σκιαδάς,
ΣΕΚ - ΤΕΙ Μ.Τ.Α
Ρέθυμνο

Κάτω τα χέρια από την Πακιστανική Κοινότητα

Η Εργατική Αλληλεγγύη μίλησε με τον πρόεδρο Τζαβέντ Ασλάμ και τον Γενικό Γραμματέα Ρατζά Μουτζαχίντ Ικμπάλ Τζαράλ της Πακιστανικής Κοινότητας.

Την Παρασκευή 4 Μάη συμπαραστεκόμαστε ξανά στον Τζαβέντ Ασλάμ που δικάζεται για άλλη μια φορά στον Άρειο Πάγο

Πώς έχει καταφέρει η Πακιστανική Κοινότητα να συσπειρώσει τα μέλη της;

Ρατζά: Το πρώτο πράγμα που κάναμε, αμέσως μετά τις τελευταίες εκλογές τον Ιούνιο του 2005, ήταν να βγάλουμε εφημερίδα, έτσι ώστε να μαθαίνει όλος ο κόσμος για τις δραστηριότητές μας αλλά και για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι πακιστανοί που ζουν στην Ελλάδα. Μετά ανοίξαμε καινούργια γραφεία. Τα παλιά μας γραφεία ήταν πολύ μικρά και βρίσκονταν σε ένα παλιό κτίριο στην Μενάνδου. Στα καινούργια γραφεία από το πρωί μέχρι το βράδυ υπάρχουν 3-4 άτομα για να βοηθούν όποιον έχει προβλήματα με το νοσοκομείο, την αστυνομία, την εργασία, με τα χαρτιά του. Κάθε μέρα περνούν από τα γραφεία της κοινότητας 200-300 άτομα. Ακόμα και τα καινούργια γραφεία είναι μικρά. Το βράδυ δεν υπάρχει καρέκλα. Τώρα ανοίγουμε και καινούργια γραφεία πολύ πιο μεγάλα.

Επίσης οργανώνουμε αθλητικές εκδηλώσεις. Εχουμε ομάδα κρίκετ, χόκεϊ, βόλεϊμπολ. Κάθε χρόνο οργανώνουμε πρωτάθλημα. Επίσης ανοίξαμε σχολείο για τα μικρά παιδιά. Για να μαθαίνουν τη δικιά μας γλώσσα, αγγλικά και ελληνικά. Τώρα έχουμε ένα σχολείο στο Ρέντη και θέλουμε να ανοίξουμε άλλα δύο- τρία.

Οργανώνουμε μεγάλες εκδηλώσεις στην εθνική ημέρα των Πακιστανών. Στις 23 Μαρτίου, στις 14 Αυγούστου, στις 5 Φεβρουαρίου που είναι η ημέρα του Κασμίρ. Τιμούμαι τον κόσμο που έχει πεθάνει στον πόλεμο με την Ινδία για το Κασμίρ. Το νόημα που δίνουμε σε αυτές τις γιορτές είναι ότι θέλουμε ειρήνη, φιλία και όχι πόλεμο.

Τζαβεντ: Στις 14 Αυγούστου στην πλατεία Κοτζιά, την ημέρα της ελευθερίας του Πακιστάν, κάναμε τη μεγαλύτερη συγκέντρωση που έχουμε κάνει ποτέ. Ο κόσμος είχε πλημμυρίσει την πλατεία, από την Ομόνοια μέχρι την Εθνική Τράπεζα.

Η Πακιστανική Κοινότητα είναι οργανωμένη σε 10 πενταμελείς επιτροπές. Μία για τους νόμους, άλλη για τον πολιτισμό, για τον αθλητισμό, για τα ατυχήματα, για το σχολείο όπου συμμετέχουν πέντε μεταπτυχιακοί, άλλη για τις πρώτες βοήθειες, άλλη για να βοηθούν τα μέλη της κοινότητας σε όλη την Ελλάδα, έχουμε τοπικές επιτροπές σε 35 Δήμους σε όλη την Ελλάδα, όπου έχουμε πάνω από 200 μέλη. Αλλη για τα προβλήματα Υγείας, άλλη για το δίπλωμα οδήγησης, όπου φτιάξαμε ένα βιβλίο στα ουρντού και δίνουμε μαθήματα σε όσους θέλουν να πάρουν δίπλωμα οδήγησης. Και η τελευταία επιτροπή ασχολείται με την επαφή με τους Ελληνες.

Ολοι θέλουν να μας βοηθήσουν. Ενάμιση χρόνο τώρα έχουν καταλάβει ότι εμείς δίνουμε μέχρι και το αίμα μας για την κοινότητα. Τα παιδιά αφήνουν τις δουλειές τους, τις οικογένειές τους και βοηθούν στην κοινότητα εθελοντικά. Τώρα που φτιάξαμε τα καινούργια γραφεία ένας συμπατριώτης μας μας έκανε δώρο τα έπιπλα που κοστίζουν πάνω από 10.000 ευρώ. Ολοι προσφέρουν. Αλλος πληρώνει το τηλέφωνο, άλλος το ενοίκιο, άλλος το ρεύμα.

Ολα αυτά έγιναν παρά τα εμπόδια που συναντήσατε από την Πακιστανική Πρεσβεία.

Τζαβέντ: Οταν έγιναν οι τελευταίες εκλογές, η αντιπολίτευση μας πήγε στα δικαστήρια για να απορρίψουν το αποτέλεσμα των εκλογών, αλλά ο δικαστής απέρριψε την αίτηση. Το δικαστήριο είδε τα πρακτικά της εφορευτικής επιτροπής και είδε ότι ήταν όλα νόμιμα. Κάνανε συνέχεια δικαστήρια για να πουν ότι δεν έχει βγει οριστική απόφαση και άρα δεν υπάρχει πρόεδρος. Ομως τα δικαστήρια έπαιρναν αναβολές γιατί οι αντίπαλοί μας δεν τολμούσαν να εμφανιστούν. Εμείς προχωρήσαμε. Ο κόσμος μας έδωσε πολύ μεγάλη δύναμη. Και γι' αυτό δεν κάναμε πίσω.

Μας ρωτάνε πάρα πολλοί μήπως υπάρχουν πολλές Πακιστανικές Κοινότητες; Εμείς απαντάμε ότι μπορούν να υπάρχουν όσες θέλουν, αρκεί να κάνουν εκλογές. Εμείς σεβόμαστε τις διαφωνίες, αλλά πρέπει να υπάρχουν αρχές. Τους θεωρούμε όλους αδέρφια μας αλλά με τον τρόπο μας τους δείχνουμε ότι κάνουν λάθος και προσπαθούμε να τους κερδίσουμε.

Μόνο στην Ελλάδα υπάρχει αυτό το σύστημα οργάνωσης της Πακιστανικής Κοινότητας. Γι' αυτό το λόγο εμείς έχουμε τόσο μεγάλη αντιπολίτευση. Δεν θέλουν να μάθουμε τι σημαίνει δημοκρατία και να ζητάμε τα δημοκρατικά μας δικαιώματα. Στην Αγγλία, στη Γερμανία, στη Γαλλία, και όπου υπάρχουν Πακιστανοί μετανάστες, τις κοινότητες τις φτιάχνουν όσοι τα έχουν καλά με την κυβέρνηση του Πακιστάν. Εμείς βάζουμε τον κόσμο πάνω από τη χούντα. Εχουμε δώσει τη ζωή μας σε αυτό που κάνουμε αλλά αυτή η ζωή είναι πολύ ωραία. Θέλω να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ στην Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο για την πολύτιμη βοήθεια που μας έχει δώσει σε αυτόν τον αγώνα.

Ρατζά: Φέτος οργανώσαμε ένα λαϊκό δικαστήριο στη Νίκαια στις 3 Δεκεμβρίου. Πήραν πάρα πολλά παιδιά το λόγο και ανοιχτά και δημοκρατικά μίλησαν για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν από την πρεσβεία. Στείλαμε μήνυμα στην πρεσβεία με αυτό τον τρόπο και ξεκαθαρίσαμε ότι θέλουμε να στείλουν τον Πρέσβη πίσω στο Πακιστάν, γιατί έχει ανοίξει πόλεμο με την Πακιστανική Κοινότητα.

Οταν έπιασε η αστυνομία πρώτη φορά τον πρόεδρό μας, κατεβάσαμε 7-8 χιλιάδες Πακιστανούς στο δρόμο, παρόλο που πολλοί δεν πρόλαβαν να το μάθουν γιατί οργανώθηκε μέσα σε πολύ λίγες ημέρες. Τη δεύτερη φορά είχε επίσης πάρα πολύ κόσμο. Ηρθαν γιατί αγαπούν και εμπιστεύονται την κοινότητα.

Εμείς θέλουμε δημοκρατία μέσα στην Κοινότητα. Κάναμε εκλογές και ψηφίσαμε τον Τζαβέντ Ασλάμ αλλά η άλλη πλευρά δεν θέλει εκλογές. Θέλει να διορίσει τον πρόεδρο. Τα μέλη της κοινότητας θέλουν ελεύθερες εκλογές. Αυτό φαίνεται και από τη συμμετοχή του κόσμου στις δημοκρατικές διαδικασίες. Στις εκλογές του 2001 ψήφισαν 4.000, στις δεύτερες ήρθαν 8.000, στις τρίτες εκλογές ψήφισαν 12.000 και τώρα τον Ιούνιο του 2008 που είναι οι επόμενες εκλογές θα συμμετέχουν τουλάχιστον 20.000 γιατί ο κόσμος έχει αποχτήσει εμπιστοσύνη στην κοινότητα.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν σήμερα οι Πακιστανοί μετανάστες είναι ότι δεν έχουν διαβατήριο. Σε αυτό πρέπει να μας βοηθήσει η πρεσβεία. Το κράτος μας, η πρεσβεία μας δηλαδή, δεν μας βοηθάει μας κάνει πόλεμο. Οσα παιδιά είναι πιο μπροστά και βοηθούν στην κοινότητα έχουν πρόβλημα. Δεν τους δίνουν διαβατήριο. Οσοι πάνε πίσω στο Πακιστάν τους λένε τρομοκράτες και δεν τους αφήνουν να γυρίσουν στην Ελλάδα. Εμείς αγαπάμε την πατρίδα μας, αγαπάμε την Ελλάδα και αγαπάμε τη δημοκρατία. Εμείς θέλουμε να είμαστε νόμιμοι, αλλά η πρεσβεία βοηθά μόνο όσους τα έχουν καλά μαζί της. Υπάρχει πολύς κόσμος που ακόμα φοβάται να έρθει στην κοινότητα, αλλά σιγά σιγά αλλάζει αυτό.

Τώρα ετοιμαζόμαστε να συμμετέχουμε στη διαδήλωση της Πρωτομαγιάς. Εχουμε κάνει κάλεσμα και από την εφημερίδα μας. Θα έρθουν πολλοί Πακιστανοί γιατί είναι η ημέρα του εργάτη και εμείς είμαστε όλοι εργάτες. Και στη συνέχεια στις 4 Μάη θα είμαστε στα δικαστήρια.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΟΡΓΗΣ

Γράμμα από την Αυστραλία
ΜΑΣ ΔΩΣΑΤΕ ΕΜΠΝΕΥΣΗ

Έχουμε ακούσει για τις σπουδαίες σας νίκες! Οι πρώτες ειδήσεις άρχισαν να φτάνουν μήνες πρίν. Άρθρα στις εφημερίδες, e-mails και φοιτητές που μιλούσαν για διαδηλώσεις, απεργίες και καταλήψεις σ'ελληνικά πανεπιστήμια! Ήμασταν ενθουσιασμένοι.

Με λένε Matthew και είμαι 24 χρονών, φοιτητής Κοινωνιολογίας στο University of Technology, Sydney. Εδώ και μερικά χρόνια, συμμετέχω ενεργά στο αντιπολεμικό και αντικαπιταλιστικό κίνημα μα η αλήθεια είναι ότι οι ήττες είναι περισσότερες από τις νίκες μας. Ο John Howard, ο ομοσπονδιακός πρωθυπουργός της Αυστραλίας από το 1996, είναι ένας ρατσιστής νεο-συντηρητικός ο οποίος έχει εκμηδενίσει τα δικαιώματα των εργαζομένων επιβάλλοντας νομοθεσία κατά των συνδικάτων, συνεχίζει να περικόπτει δραστικά τις δαπάνες για δημόσια παιδεία, περιφρονεί τους Ιθαγενείς αυτής της χώρας και στέλνει παρανοικά στρατιώτες στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν για να σκοτώσουν αθώους πολίτες. Είμαστε στους δρόμους, μα η αριστερά είναι αδύναμη την περίοδο αυτή και η καταστολή της αστυνομίας δραματικά βίαια.

Πριν μερικές εβδομάδες, η συντρόφισσα Δέσποινα από την Αθήνα ήρθε στην εβδομαδιαία συνάντηση της σοσιαλιστικής μου οργάνωσης ' Solidarity' και μίλησε για το φοιτητικό κίνημα στην Ελλάδα. Έμαθα όσα καταφέρατε και ο αγώνας σας μ'ενέπνευσε απίστευτα. Μας δώσατε δύναμη κι ελπίδα!

Στη συζήτηση όπου συμμετείχαν πάνω από 30 ακτιβιστές, μάθαμε πώς για χρόνια οι κοινοί αγώνες φοιτητών και εργαζομένων στην Ελλάδα έχτισαν ένα δυνατό φοιτητικό κίνημα. Ξέρετε ότι ο καπιταλισμός επηρεάζει με τον ίδιο τρόπο φοιτητές και εργάτες και παλέψατε μαζί. Η αλληλεγγύη αυτή έφερε την νίκη.

Κι εμείς στην Αυστραλία παλέψαμε και συνεχίζουμε να παλεύουμε εναντίον των αντι-εργατικών ματαρρυθμίσεων κι η προοπτική το κεντρο-αριστερό Εργατικό κόμμα να κερδίσει τις εκλογές στο τέλος του χρόνου είναι δυνατή περισσότερο από ποτέ. Αυτή θα είναι μια νίκη αλλά δεν θα σταματήσουμε εκεί. Ο Αμερικανός αντι-πρόεδρος Dick Cheney επίσκέφθηκε πρόσφατα την Αυστραλία και ήμασταν στους δρόμους για δύο μέρες. Η αστυνομία μάς αρνήθηκε το δικαίωμα να διαδηλώσουμε, ξυλοκόπησε ακτιβιστές και συνέλαβε αρκετούς από εμάς. Επιπλέον, σπίτια διαδηλωτών παρακολουθήθηκαν και λεηλατήθηκαν από ειδικές 'αντιτρομοκρατικές' μονάδες κρούσης. Η τρομοκρατία τους δεν θα περάσει.

Η κυβέρνησή σας προσπάθησε να ιδιωτικοποιήσει τα πανεπιστήμια και εσείς απαντήσετε με καταλήψεις κι απεργίες. Οι εργαζόμενοι ήταν μαζί σας. Τα καταφέρατε, σύντροφοι! Οι αγώνες σας θα είναι ο φόβος όσων προσπαθήσουν και πάλι να υλοποιήσουν τα βρώμικα σχέδιά τους. Φαντάζομαι πως θα ήταν ανεκτίμητη εμπειρία για έναν ακτιβιστή να είναι στην Ελλάδα αυτή την περίοδο. Είμαι σίγουρος πως αν συνεχίσουμε τον αγώνα μας κι εδώ, θα καταφέρουμε μια μέρα οι φοιτητές να ενωθούμε με τους εργαζόμενους. Θα ανασυγκροτήσουμε τις δυνάμεις μας κι ίσως μπορέσουμε να καταλάβουμε και τα δικά μας πανεπιστήμια.

Στέλνουμε σε όλους και όλες σας την αγάπη και την αλληλεγγύη μας! Ελπίζουμε στο μέλλον οι φοιτητές της Ελλάδας και της Αυστραλίας ν ανταλλάξουμε περισσότερες εμπειρίες έτσι ώστε να κτίσουμε μαζί ένα δυνατό διεθνές αντικαταπιταλιστικό κίνημα. Μείνετε δυνατοί, σύντροφοι! Έχετε την υποστήριξή μας και τον θαυμασμό μας.

Matthew Rochford,
matthew.c.rochford@student.uts.edu.au

ΑΤΤΙΚΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Ποιος είναι υπεύθυνος για τον καθορισμό του προσωπικού ασφαλείας σε έναν εργατικό χώρο και συγκεκριμένα σε ένα νοσοκομείο, όταν υπάρχει απεργία. Ο διοικητής ή το Σωματείο των εργαζόμενων. Αυτό το θέμα άνοιξε την προηγούμενη βδομάδα στο Αττικό με αφορμή την κλήση σε απολογία που μου έκανε ο διοικητής του νοσοκομείου γιατί συμμετείχα στην 24ωρη απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 28 Μάρτη.

Είναι η τρίτη φορά μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα που η διοίκηση του νοσοκομείου βάζει στο στόχαστρό της την Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ-Νυστέρι. Η πρώτη ήταν ο εκβιασμός να κατεβάσω ένα αφισάκι ενάντια στην καταστολή της αστυνομίας που είχα αναρτήσει στο γραφείο μου και η δεύτερη όταν η διοίκηση αρνήθηκε να μας παραχωρήσει αίθουσα στο χώρο του νοσοκομείου για την πραγματοποίηση εκδήλωσης ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος.

Ετσι, στην εκλογοαπολογιστική συνέλευση που πραγματοποιήσαμε την περασμένη Τετάρτη εν όψει των εκλογών για νέο ΔΣ στο Σωματείο στις 16 και 17 Μάη, μίλησα ανοιχτά για την προκλητική αυτή κίνηση της διοίκησης που μόνο στόχο έχει την δημιουργία κλίματος τρομοκρατίας ώστε να μην συμμετέχουν οι εργαζόμενοι στις απεργιακές κινητοποιήσεις. Η συζήτηση που ακολούθησε ήταν θυελλώδης. Οι εκπρόσωποι της ΔΑΚΕ στο Σωματείο -όπως ήταν φυσικό- δήλωσαν πως όταν ένας εργαζόμενος ορίζεται σαν προσωπικό ασφαλείας δεν έχει δικαίωμα να λείπει. Ενώ άλλοι εργαζόμενοι και συνδικαλιστές υποστήριξαν, όπως κι εγώ, πως μόνο το Σωματείο πρέπει να είναι υπεύθυνο για το προσωπικό ασφαλείας σε ημέρα απεργίας του κλάδου και όχι η διοίκηση που βάζει απεργούς να δουλεύουν για να εμφανίζεται ότι δεν υπάρχει συμμετοχή.

Η άμεση αντίδρασή μας σαν Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ με αποστολή επιστολών σε όλα τα συνδικαλιστικά όργανα του κλάδου και η τοποθέτησή μας στη γενική συνέλευση των εργαζόμενων με στόχο την άμεση παρέμβαση του Σωματείου, ανάγκασε τη διοίκηση να παραιτηθεί από τη δίωξή μου. Στις εκλογές για το νέο ΔΣ του Σωματείου Εργαζόμενων στις 16 και 17 Μάη, η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ θα συμμετέχει για να αναδείξει και να οργανώσει όλες τις μάχες ενάντια στην κυβέρνηση των σκανδάλων και των ιδιωτικοποιήσεων.

***Σπύρος Στάικος**, διοικητικός υπάλληλος, εκπρόσωπος της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ-Νυστέρι*

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Ο Παχατουρίδης στο προηγούμενο δημοτικό συμβούλιο αποφάσισε, τελείως πραξικοπηματικά, «να κάνει επίθεση στο πράσινο», ώστε να μπορέσει να φτιάξει εμπορικά κέντρα τύπου "The Mall". Την Παρασκευή 20/4 έγινε λαϊκή συνέλευση στον Πεζόδρομο του Περιστεριού και την Τετάρτη 25/4 στο Αλσος. Η ανταπόκριση των κατοίκων ήταν άμεση.

Μαζεύτηκαν γύρω στους 150 κατοίκους σε κάθε συνέλευση και όλοι δήλωσαν ότι θέλουν να παλέψουν για να μην περάσει το σχέδιο του Παχατουρίδη. Ηδη κάποιοι πήραν κείμενα υπογραφών ενάντια στο Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο (ΓΠΣ) και μάζεψαν πολλές υπογραφές στις γειτονιές τους.

Η Επιτροπή Κατοίκων θα ξανασυναντηθεί στο Αλσος Περιστερίου την Τετάρτη 2/5 στις 7 μμ για να αποφασίσει τη μετέπειτα δράση της. Θα τεθεί σε ψηφοφορία η πρόταση να βγει μια κοινή προκήρυξη, να στήσουμε τραπεζάκι για να μοιράσουμε την προκήρυξη την Πέμπτη 3/5 στο Μετρό στις 6 μμ και την Παρασκευή 4/5 στις 6 μμ στον Πεζόδρομο, την Τρίτη 8/5 στις 7 μμ να μαζευτούμε στο Αλσος για να κάνουμε πικετοφορία στις γύρω γειτονιές.

Το ΓΠΣ έχει βάλει στο στόχαστρο όχι μόνο το Αλσος αλλά ολόκληρο το Περιστέρι. Γι' αυτό θα γίνει μια προσπάθεια να φτιαχτεί μια επιτροπή σε κάθε γειτονιά και όλες μαζί να ενωθούν για μια κοινή πορεία, μία παράσταση διαμαρτυρίας στο Δημαρχείο, κλπ. Για τον λόγο αυτό, την Παρασκευή 4/5 θα γίνει μια πρώτη συνάντηση των κατοίκων της περιοχής Τσαλαβούτα για να αποφασίσουν την μετέπειτα δράση τους. Είναι μακρύς και δύσκολος αγώνας αλλά η συμμετοχή και δραστηριοποίηση των κατοίκων θα σταματήσει την όρεξη του Παχατουρίδη.

Πρωτοβουλία Γένοβα

ΣΩΤΗΡΙΑ

Κινητοποιήσεις για την πληρωμή των εφημεριών και των υπερωριών του Φλεβάρη έκαναν οι εργαζόμενοι, γιατροί και νοσηλευτές, του νοσοκομείου Σωτηρία την περασμένη βδομάδα. Την Πέμπτη 3 Μάη θα γίνει γενική συνέλευση του σωματείου για να παρθούν αποφάσεις για την συνέχεια.

«Την Πέμπτη 26 Απρίλη έγινε μια μεγάλη συγκέντρωση, περίπου 200 συμμετείχαν και την επόμενη μέρα μια ακόμα μεγαλύτερη, περίπου 300 άτομα όπου και πραγματοποιήθηκε ένα σύντομο συμβολικό κλείσιμο της Μεσογείων» μας λέει ο **Θανάσης Σταυρίδης** από το Νυστέρι-Πρωτοβουλία Γένοβα «Ο διοικητής του νοσοκομείου τα χρειάστηκε κι απάντησε τελικά ότι «ίσως» να μπορέσει να πληρώσει τις υπερωρίες αφήνοντας έξω το ζήτημα των εφημεριών των γιατρών. Την Τρίτη 30 Απρίλη, έγινε μια συγκέντρωση των εργαζόμενων στο αμφιθέατρο του νοσοκομείου. Εκεί προτείναμε να σχηματιστεί μια ανοιχτή απεργιακή επιτροπή, να κηρυχτεί επίσχεση εργασίας για την Τετάρτη, να κλείσουμε τα εξωτερικά ιατρεία και να ζητήσουμε την κάλυψη της ΕΙΝΑΠ, της ΠΟΕΔΗΝ για απεργιακές κινητοποιήσεις. Η ηγεσία του σωματείου αρνήθηκε όλες αυτές τις προτάσεις λέγοντας ότι η συγκέντρωση δεν μπορούσε να πάρει αποφάσεις. Την ίδια μάχη θα δώσουμε και στη συνέλευση της Πέμπτης.»

Παρόμοια προβλήματα με την μη καταβολή εφημεριών και υπερωριών εμφανίζονται και σε άλλα νοσοκομεία. Είναι συνέπεια των περικοπών του Αβραμόπουλου που ρημάζουν το ΕΣΥ. Καμιά τέτοια πρόκληση δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη. Η συνέχεια πρέπει να είναι κλιμάκωση των αγώνων που θα κάνουν τον Αβραμόπουλο να ακολουθήσει τα βήματα του Τσιτουρίδη.

Στην ΑΘΗΝΑ

Μια πρώτη γεύση από την οργή των εργαζόμενων για το σκάνδαλο των ομολόγων και όλες τις επιθέσεις της πήρε η κυβέρνηση Καραμανλή με τη διαδήλωση της εργατικής Πρωτομαγιάς. Χιλιάδες εργαζόμενοι, φοιτητές και νεολαίοι βγήκαν στους δρόμους σε μια από τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις των τελευταίων χρόνων. Η μαζικότητα της πορείας έδειξε ότι η πανεργατική απεργία των συνδικάτων στις 15 Μάη, μπορεί να γίνει η αρχή του τέλους για όλη την κυβέρνηση.

Με μαύρα μπαλόνια, που συμβόλιζαν τα κλεμμένα ασφαλιστικά ταμεία, πλημμύρισε το Πεδίο του Αρεως στη συγκέντρωση της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Χιλιάδες εργαζόμενοι από τον ΟΤΕ, τη ΔΕΗ, τα ταχυδρομεία, την ΕΥΔΑΠ, την Ολυμπιακή, τις τράπεζες και τις εφορίες φώναξαν το σύνθημα "Φέρτε πίσω τα κλεμμένα". Η παραίτηση του Τσιτουρίδη, μπορεί να χαροποίησε όλο το κόσμο που παλεύει ενάντια στην κυβέρνηση, αλλά δεν εξαφάνισε την οργή του για τη ληστεία των ταμείων.

"Εκλεψαν τα λεφτά των εργαζόμενων, Να τους κοπούν τα χέρια" έγραφε το πανό της Ομοσπονδίας Επιμελητών Κτιρίων, των εργαζόμενων θυρωρών, νυχτοφυλάκων, καθαριστών σε μέγαρα επιχειρήσεων. "Σήμερα εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στην εργατιά, να είμαστε όλοι μαζί ενωμένοι για τα δικαιώματά μας γιατί αλλιώς δε γίνεται τίποτα", μας είπε ο **Νίκος**, θυρωρός.

Μαζί με όλους τους εργαζόμενους, χιλιάδες συμβασιούχοι διαδήλωσαν για μόνιμη και σταθερή εργασία, ενάντια στα προκλητικά ψέματα του Καραμανλή ότι θα μονιμοποιήσει 250 χιλιάδες συμβασιούχους. "Είμαστε 100 περίπου συμβασιούχοι στο δήμο Αιγάλεω, 11 μήνες απλήρωτοι τώρα και χωρίς καμιά προοπτική για να πληρωθούμε", μας είπε η **Νικολέτα Καζαζάκη**, "Αυτή τη στιγμή δουλεύουμε με ασφαλιστικά μέτρα τα οποία είχαμε κερδίσει γιατί καλύπτουμε πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Η πρόσφατη απόφαση του Αρειου Πάγου που μας αρνείται το δικαίωμα στη μονιμοποίηση είναι απαράδεκτη, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα της κυβέρνησης που τη συμφέρει η κατάσταση των συμβασιούχων για να μη διεκδικούν το δίκιο τους, τα ωράρια τους, τους μισθούς τους.

Συμπαράσταση

Οι συμβασιούχοι έχουν ανάγκη από εργασία και εκμεταλλεύονται αυτή την ανάγκη. Εμείς έχουμε κινητοποιήσεις 15 μέρες τώρα για τα δεδουλευμένα, έχουμε κλείσει τους παιδικούς σταθμούς και την καθαριότητα και θα συνεχίσουμε. Οι μόνιμοι προσπαθούν να μας συμπαρασταθούν, οι εργαζόμενοι στους μεγάλους σταθμούς για παράδειγμα δεν μπαίνουν κι αυτοί να δουλέψουν. Αυριο κλείνουμε το δήμο κι εκεί πραγματικά θα φανεί η συμπαράσταση.

Στις 15 Μάη χρειάζεται να κατέβουμε όλοι στο δρόμο, μόνο έτσι μπορούμε να κερδίσουμε, αν ξεσηκωθούμε όλοι μαζί. Σήμερα είμαστε οι συμβασιούχοι του Αιγάλεω, αύριο θα είναι οι συμβασιούχοι κάποιου άλλου δήμου, προσπαθούν να μας διασπάσουν για να μην αντιμετωπίζουν μαζεμένες αντιδράσεις, όμως εμείς πρέπει να οργανωθούμε και να απαντήσουμε όλοι μαζί".

Η παρουσία των μεταναστών εργατών ήταν επίσης εντυπωσιακή. "Είναι μια διεθνής μέρα για τους εργάτες σήμερα, όποιας εθνικότητας κι αν είναι ο καθένας, για τους εργάτες όλου του κόσμου", μας είπε ο **Τζο Βαλένθια**, εκπρόσωπος του Kasapi -της Κοινότητας των Φιλιππινέζων. "Είναι πολύ σημαντικό που είμαστε όλοι μαζί, να παλεύουμε για τα δικαιώματά μας, για τα δικαιώματα των ελλήνων και των μεταναστών εργατών.

Είναι η στιγμή να ενωθούμε, να παλέψουμε μαζί ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και καταπίεση. Για παράδειγμα μέλη της κοινότητάς μας εργάζονταν στο Sea Diamond, το πλοίο που βυθίστηκε και δυστυχώς τα ΜΜΕ δεν το ανέφεραν καθόλου γιατί μας θέλουν όργανα των παιχνιδιών και του κέρδους των καπιταλιστών. Είμαστε εργάτες που αντιμετωπίζουν το κίνδυνο του θανάτου, αλλά που παλεύουν για την επιβίωσή τους και για την αναγνώριση που μας αξίζει. Θα συνεχίσουμε να παλεύουμε".

"Ο Τσιτουρίδης ήταν η αρχή, Κάτω η κυβέρνηση του Καραμανλή", ήταν το κεντρικό σύνθημα των μπλοκ της Εργατικής Αλληλεγγύης εκφράζοντας όλο τον κόσμο που θέλει όλη η κυβέρνηση Καραμανλή να έχει τη μοίρα του Τσιτουρίδη. Ανάμεσά τους η Πακιστανική Κοινότητα θύμιζε το άλλο μεγάλο σκάνδαλο της κυβέρνησης, αυτό των απαγωγών των Πακιστανών που τώρα συνεχίζεται με τη δίωξη του προέδρου της Κοινότητας Τζαβέντ Ασλάμ. Ενώ πιο πίσω, οι μαθητές και οι φοιτητές της Πρωτοβουλίας Γένοβα ζωντάνευαν τα συνθήματα του κινήματος των καταλήψεων ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της Παιδείας.

"Η Πρωτομαγιά για μένα είναι μια μέρα που επετειακά έχει αξία, πρέπει να συμμετέχουν όλοι οι εργαζόμενοι αλλά και οι μελλοντικοί εργαζόμενοι", μας είπε η **Αλίκη** από το 1ο Ενιαίο Λύκειο Αγίας Παρασκευής, "Ειδικά φέτος με όλα αυτά που κάνει αυτή η κυβέρνηση με τα ταμεία, με τη παιδεία και τα άλλα θέματα, εκφράζεται σήμερα μια έντονη δυσαρέσκεια. Οι μαθητές πρέπει να διεκδικούμε μαζί με τους εργαζόμενους".

"Η σημερινή συγκέντρωση θα δώσει το μήνυμα στην κυβέρνηση Καραμανλή που αποτελείται από κλέφτες που θέλουν να ρίξουν τους εργαζόμενους όσο πιο κάτω μπορούν και να ανεβάσουν τα πλούσια στρώμματα, ότι ο λαός θα ξεσηκωθεί για να τους γκρεμίσει", μας είπε ο **Μάριος Αλέξης** από το 1ο ΤΕΕ Μεταξουργείου, "Η συμμετοχή σήμερα είναι μεγάλη, υπάρχουν εργαζόμενοι από όλους τους κλάδους, πολλοί μετανάστες που ζουν το ρατσισμό που προκαλεί η κυβέρνηση Καραμανλή και όλοι μαζί με τη δύναμή μας παλεύουμε για να ρίξουμε αυτή τη κυβέρνηση. Πιστεύω ότι οι μαθητές έχουν σημαντικό ρόλο να παίξουν σε όλα αυτά γιατί είναι η νεολαία του σήμερα και η δύναμη του αύριο".

"Το μήνυμα σήμερα είναι διαχρονικό", μας είπε ο **Γιώργος Ρόδης**, πρόεδρος της Πανελλήνιας Ενωσης Ιπτάμενων Συνοδών Φροντιστών Αεροπορικών Εταιριών, "Διεκδικούμε όπως λέει και το πανό μας σεβασμό στους εργαζόμενους και στα σύγχρονα προβλήματά μας με πιο σημαντικό τη μόνιμη και σταθερή εργασία αφού εμείς είμαστε συμβασιούχοι. Στην εποχή μας τελικά ο κόσμος χρειάζεται να παλέψει για αυτά που πάλευαν οι εργάτες πριν ένα αιώνα.

Βρισκόμαστε σε ένα πολύ κρίσιμο σημείο στο θέμα της μονιμοποίησής μας, έχουμε πάρει δεσμεύσεις ότι θα μονιμοποιηθούμε άμεσα με άρση της εξαίρεσης που μας γίνεται από το Προεδρικό Διάταγμα Παυλόπουλου. Ο επόμενος στόχος μας είναι να οργανώσουμε όλους τους συναδέλφους στο αεροδρόμιο -γιατί τώρα μέλη μας είναι μόνο οι συμβασιούχοι της Ολυμπιακής- τουλάχιστον να μπορούμε να επικοινωνούμε γιατί τα προβλήματα είναι κοινά.

Οργάνωση

Επιπλέον είμαστε σήμερα εδώ γιατί η ενδεχόμενη ιδιωτικοποίηση της Ολυμπιακής μας αφορά πάρα πολύ, δε θέλουμε να μας αγοράσει κάποιος Λούις και να έχουμε τις ίδιες συνέπειες. Η Ολυμπιακή για μας είναι κουλτούρα, η ασφάλεια των πτήσεων είναι τρόπος ζωής. Δε θέλουμε να μπει μέσα το ιδιωτικό κεφάλαιο και να μας λέει η πτήση θα γίνει κι ας έχει πρόβλημα το σκάφος γιατί δε πρέπει να χάσουμε λεφτά.

Στις 15 Μάη θα συμμετέχουμε όπως σε όλες τις εκδηλώσεις του συνδικαλιστικού κινήματος. Πιστεύουμε ότι οργανωτικά θα μπορούσαν να γίνουν πολλά περισσότερα πράγματα για να είναι οι κινητοποιήσεις πιο δυναμικές. Αλλά κυρίως να αφήσουν νέους ανθρώπους να πάρουν πρωτοβουλίες και να βάλουν καινούργια στοιχεία στο κίνημα, γιατί βλέπουμε ότι οι γενιές των 25άρηδων και των 30άρηδων, ενώ είναι αντίθετοι σε πολλά πράγματα και θέλουν να παλέψουν τις επιθέσεις, δεν βρίσκουν τρόπο να εκφραστούν. Η Ενωσή μας έχει ιδρυθεί τρία χρόνια, παλιότερα το συνδικαλιστικό κίνημα δεν μας ήθελε, έλεγε ότι επειδή είμαστε συμβασιούχοι δεν μπορούμε να συμμετέχουμε στα κοινά γιατί μετά θα φύγουμε. Εμείς φτιάξαμε το σωματείο μας, έχουμε πλέον τη φωνή μας, κάνουμε τις απεργίες και τις κινητοποιήσεις μας, σα νέοι βάζουμε τη φαντασία μας και συνεχίζουμε".

Και στην Επαρχία

Ενα βήμα για τη μεγάλη πανεργατική απεργία ήταν η πρωτομαγιάτικη απεργία και στις 15 Μάη οι διαδηλώσεις σε όλες τις πόλεις εκτός της Αθήνας.

Στη **Θεσσαλονίκη** «Η συγκέντρωση του Εργατικού Κέντρου και της ΕΔΟΘ έγινε στην Αριστοτέλους και μετά η πορεία κατέληξε στα γραφεία του ΕΚΘ» μας λέει ο Γιάννης Κούτρας «Συμμετείχαν με τα πανό των σωματείων τους εργαζόμενοι από το Ψυχιατρικό, από το νοσοκομείο Παπαγεωργίου, οι ΕΛΜΕ της Θεσσαλονίκης, της ΕΥΑΘ που παλεύουν ενάντια στο ξεπούλημα της εταιρείας. Το πανό της Εργατικής Αλληλεγγύης «ο Τσιτουρίδης ήταν η αρχή κάτω η κυβέρνηση του Καραμανλή» έδινε το τόνο για τη συνέχεια που πρέπει να πάρουν οι αγώνες με πρώτο βήμα την απεργία της 15 Μάη. Στο τέλος της πορείας όταν έγινε η κατάθεση των στεφανιών για τους πεσόντες του Μάη του 1936, η χορωδία του Κέντρου τραγούδησε την Διεθνή.»

Στα **Γιάννενα** όπως μας λέει η Θένια Ασλανίδη «Για πρώτη φορά το μπλοκ των φοιτητών μπήκε επικεφαλής της διαδήλωσης του Εργατικού Κέντρου και των συνδικάτων. Ηταν εκεί με αποφάσεις των γενικών συνελεύσεων οι σύλλογοι της Ιατρικής, του ΒΕΦ και του ΤΕΤΥ. Οι φοιτητές κι εργαζόμενοι διαδήλωσαν μαζί ενάντια στην κυβέρνηση που θέλει να διαλύσει τη δημόσια παιδεία και ρημάζει τα ταμεία.»

Εκατοντάδες εργαζόμενοι και φοιτητές διαδήλωσαν στο **Ηράκλειο** στην πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση. «Υπήρχαν πανό από πέντε φοιτητικούς συλλόγους» μας λέει ο Βασίλης Μυρσινιάς «από το Βιολογικό, το Χημικό, το Επιστήμης Υπολογιστών και το Μαθηματικό. Εκανε την εμφάνισή του ο Γ. Παπανδρέου που γιουχαΐστηκε από πολλούς φοιτητές αλλά και εργαζόμενους για τη στάση του τόσο στο ζήτημα της αναθεώρησης του άρθρου 16 όσο και συνολικότερα. Ακόμα πιο 'θερμή υποδοχή' είχε ο Μανόλης Κεφαλογιάννης που τόλμησε να εμφανιστεί κι ο κόσμος δεν ξεχνάει τι είχε πει για την απεργία στα λιμάνια. Δώσαμε το επόμενο ραντεβού μας για την πανεργατική απεργία της 15 Μάη.» Και στο **Ρέθυμνο** όπως μας λέει ο Νίκος Σκιαδάς «κατέβηκαν πανό φοιτητικών συλλόγων, της Κοινωνιολογίας, Πολιτικής Επιστήμης και Παιδαγωγικής-Δημοτικής, στη συγκέντρωση. Κάτω από τα πανό του ΣΕΚ και της Εργατικής Αλληλεγγύης διαδήλωσαν πολλοί Πακιστανοί εργάτες. Αρχικά η ηγεσία του Εργατικού Κέντρου δεν ήθελε να γίνει πορεία αλλά το επιβάλλαμε εμείς φωνάζοντας από τις ντουντούκες. Εγινε μια δυναμική πορεία στην Παλιά Πόλη που ανοίγαμε από τη μεριά μας τη συνέχεια, την απεργία της 15 Μάη και να γκρεμίσουμε την κυβέρνηση του Καραμανλή.»

Στην **Αλεξανδρούπολη**, μας λέει ο Τζεμαλί Μηλιαζίμ «Παρόλο που η συγκέντρωση ήταν μικρή, οι πικέτες και τα συνθήματα της Εργατικής Αλληλεγγύης ενάντια στον Καραμανλή και τον αγωγό έκαναν εντύπωση και μέσα σε λίγη ώρα πουλήσαμε 17 εφημερίδες, σχεδόν ένας στους δέκα που ήταν παρόν την αγόρασε.» Στην **Ξάνθη** «Οσοι συμμετείχαν στην συγκέντρωση ήταν κανονικά εξαγριωμένοι με το σκάνδαλο των αποθεματικών των ταμείων. Δώσαμε 25 φύλλα της Εργατικής Αλληλεγγύης γιατί είναι η εφημερίδα που εκφράζει αυτό το θυμό» μας είπε η Βάσω Αλεξοπούλου.

«Με την ΓΕΝΟΒΑ, για να συνεχίσουμε με νίκες»

Στις φοιτητικές και σπουδαστικές εκλογές στις 9 Μάη ψηφίζουμε-στηρίζουμε τα αντικαπιταλιστικά ψηφοδέλτια της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ. Η ανασκόπηση στις πολιτικές επιλογές και τη δράση των ακτιβιστών της την τελευταία χρονιά, τη χρονιά των καταλήψεων, δείχνει γιατί.

Ενα χρόνο πριν, η νικηφόρα εξέγερση της νεολαίας στη Γαλλία με τις καταλήψεις των φοιτητών και τις πανεργατικές απεργίες των συνδικάτων, έδωσε το παράδειγμα για το πώς παλεύονται κι εδώ οι νεοφιλελεύθερες επιθέσεις της κυβέρνησης Καραμανλή. Η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ πίστεψε από την πρώτη στιγμή ότι "Εδώ θα γίνει της Γαλλίας" και κάλεσε έναν φοιτητή των καταλήψεων του Παρισιού, τον Μπενζαμέν Λορμέ, για μια περιοδεία εκδηλώσεων σε 8 σχολές πανελλαδικά τις οποίες παρακολούθησαν πάνω από 1000 φοιτητές. Η κίνηση αυτή έγινε πριν ακόμα τις περσινές φοιτητικές εκλογές.

"Πρώτη από όλες τις παρατάξεις πέρσι η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ μίλησε για καταλήψεις διαρκείας ενάντια στο νέο νόμο πλαίσιο της Γιαννάκου", μας θυμίζει η **Αννα Γεωργούλη** από το **Πάντειο**, "Και δε μίλησε απλά για καταλήψεις, αλλά το υποστήριξε φέρνοντας ένα φοιτητή από τη Γαλλία για να μας περιγράψει τον τρόπο. Τότε που κανένας δε το πίστευε, αντίθετα ήταν πλειοψηφία οι φωνές της αριστεράς που έλεγαν ότι η Ελλάδα δεν είναι Γαλλία, ότι με τόσο οργανωμένη ΔΑΠ, αυτά δε γίνονται.

Η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ, όμως, το δούλεψε μαζί με όλους και όταν αποδείχτηκε πως είχε δίκιο και ξέσπασαν οι καταλήψεις, βοήθησε να είναι μαζικές και οργανωμένες. Βλέποντας το ρόλο της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ ένα χρόνο τώρα, πιστεύω ότι είναι σημαντικό να τη στηρίξουμε και στις φοιτητικές εκλογές για να δυναμώσει η φωνή της. Αν ήδη, σα πιο μικρή παράταξη, έχει παίξει τόσο μεγάλο και σημαντικό ρόλο για το κίνημα, καταλαβαίνουμε ότι το δυνάμωμά της θα φέρει ακόμα μεγαλύτερες νίκες".

"Αμέσως μετά τις φοιτητικές εκλογές πέρσι, οι εκλεγμένοι συνδικαλιστές φοιτητές της ΓΕΝΟΒΑ προχωρήσαμε σε ανοιχτό κάλεσμα προς όλες τις αριστερές παρατάξεις για καταλήψεις σε όλες τις σχολές μαζί με τους πανεπιστημιακούς της ΠΟΣΔΕΠ που αποφάσιζαν απεργίες", μας λέει η **Αλκυστις Πολυχρόνη**, μέλος του ΔΣ του τμήματος **Επιστημών Τέχνης Ιωαννίνων**, "Το κάλεσμα τυπώθηκε σε χιλιάδες προκηρύξεις, μοιράστηκε σε ανένταχτους και οργανωμένους φοιτητές και ήταν η πρώτη τέτοια πρωτοβουλία στο δρόμο που μας άνοιξαν οι φοιτητές της Γαλλίας.

Αισιοδοξία

Εκανε μεγάλη αίσθηση τότε, καθώς τα αποτελέσματα των εκλογών ερμηνεύονταν αρνητικά για την αριστερά και όλοι πίστευαν ότι είμασταν υπερβολικά αισιόδοξοι ως ονειροπόλοι. Αυτό φάνηκε και στην εκδήλωση για την παιδεία που οργανώσαμε στο 4ο ΕΚΦ αρχές Μάη στην Αθήνα. Λίγο μετά βέβαια, με εξαίρεση την ΠΚΣ που ψήφιζε ενάντια στις καταλήψεις του καλοκαιριού, οι υπόλοιποι κατάλαβαν ότι μάλλον αυτοί ήταν υπερβολικά απαισιόδοξοι".

Στο ξέσπασμα του κινήματος των καταλήψεων το Μάη Ιούνη, η κυβέρνηση της ΝΔ και η υπουργός Παιδείας Γιαννάκου εξαπέλυσαν σκληρή επίθεση για να απομονώσουν το κίνημα. Οι φοιτητές χρειάστηκε να πάρουν μία σειρά από κρίσιμες αποφάσεις για να αντιμετωπίσουν την κυβερνητική προπαγάνδα και να εξασφαλίσουν ότι ο αγώνας τους θα κλιμακώσει και θα έχει νικηφόρο αποτέλεσμα.

"Η πρώτη μεγάλη μάχη που δώσαμε σαν Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ ήταν η σύνδεση με τους απεργούς πανεπιστημιακούς", μας λέει η **Ντίνα Χαριστού** από τη **Νομική Θεσσαλονίκης**, "Επρεπε να κοντράρουμε τη κυρίαρχη άποψη της αριστεράς ότι πρόκειται για 'καθηγητικό κατεστημένο' και να κερδίσουμε στην άποψή μας ότι η πλειοψηφία τους είναι κομμάτι της εργατικής τάξης που παλεύει μαζί μας. Τώρα πια κανείς δεν αρνείται ότι η συμμαχία με τους καθηγητές μας ήταν πολύτιμη.

Η δεύτερη μάχη που δώσαμε ήταν να καλέσει το Πανελλαδικό Συντονιστικό των Γενικών Συνελεύσεων και Καταλήψεων τα συνδικάτα σε πανεργατικές απεργίες στο πλευρό μας. Δεν θεώρησαν όλοι αυτόματα ότι χρειαζόμαστε την κοινή δράση εργατών φοιτητών. Κάποιες οργανωμένες δυνάμεις έλεγαν ότι μπορούν οι φοιτητές μόνοι τους να νικήσουν, ότι δε χρειάζεται να πάμε στις 'ξεπουλημένες' ηγεσίες. Αυτό που υποτιμούσαν ήταν τη δύναμη της εργατικής τάξης -που ήθελε να μας συμπαρασταθεί- πάνω σε αυτές τις ηγεσίες. Τελικά από τις συναντήσεις μας με τα συνδικάτα κερδίσαμε την πανεργατική απεργία στις 22 Ιούνη, εν όψει της οποίας η Γιαννάκου ανακοίνωσε ότι κάνει πίσω".

Η έμπνευση που έδωσε η νίκη των καταλήψεων το καλοκαίρι στους εργαζόμενους φάνηκε γρήγορα από την απόφαση των δασκάλων να προχωρήσουν σε 5νθήμερη απεργία με την έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς το Σεπτέμβρη. Η μάχη τους εξελίχτηκε σε ένα μεγαλειώδη απεργιακό αγώνα 6 εβδομάδων και έδωσε ώθηση στις μαθητικές καταλήψεις. Η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ έδωσε όλες τις δυνάμεις της τότε να βγουν ξανά οι φοιτητές με καταλήψεις διαρκείας στο πλευρό των δασκάλων και των μαθητών.

Κλιμάκωση

"Οι φοιτητικές συνελεύσεις του φθινοπώρου ήταν το ίδιο μαζικές με του καλοκαιριού", μας περιγράφει ο Μάνος Καρτέρης από το Μουσικό Θεσσαλονίκης, "Ενώ όλοι μιλούσαμε για την ανάγκη του πανεκπαιδευτικού μετώπου ενάντια στην Γιαννάκου, μόνο η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ πρότεινε και τον τρόπο για να γίνει πράξη, ξανά με καταλήψεις διαρκείας δηλαδή. Τα ΕΑΑΚ, η ΠΚΣ, το ΔΙΚΤΥΟ μιλούσαν για οικονομία δυνάμεων με αποτέλεσμα να χαθεί εκείνη η ευκαιρία. Στη σχολή μου, που σα ΓΕΝΟΒΑ βάλαμε δυναμικά το θέμα της κλιμάκωσης, οι φοιτητές ανταποκρίθηκαν και ψήφισαν εβδομαδιαία κατάληψη, τη μόνη πανελλαδικά εκείνη την περίοδο. Ετσι βάλαμε και τις βάσεις για το δεύτερο κύμα καταλήψεων το Γενάρη".

Τρεις ολόκληρους μήνες κράτησε το νέο κύμα καταλήψεων ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος και την επαναφορά του νόμου πλαισίου. Η Πρωτοβουλία Γένοβα έπαιξε και πάλι καθοριστικό ρόλο για τη δεύτερη μεγάλη νίκη του.

"Η αποχώρηση του ΠΑΣΟΚ από την αναθεώρηση του άρθρου 16 αντιμετωπίστηκε αρχικά από τις υπόλοιπες αριστερές δυνάμεις σαν τρίπλα του Γιώργου Παπανδρέου", μας λέει ο **Μιχάλης Θεοδωράκης** από τα **ΤΕΙ Πειραιά**, "Μόνο στην ΓΕΝΟΒΑ αναδεικνύαμε ότι ήταν η δύναμη του κινήματός μας που ανάγκασε την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ να κάνει πίσω, προτείνοντας ότι πρέπει να συνεχίσουμε μέχρι να αποσυρθεί και ο νόμος πλαίσιο.

Επιπλέον σε εκείνη τη φάση του κινήματος υποστηρίζαμε ότι χρειάζεται να αναβαθμίσουμε τα αιτήματά μας, ότι χρειάζεται να παλεύουμε για να ρίξουμε την κυβέρνηση των ιδιωτικοποιήσεων και της καταστολής. Οπως το καλοκαίρι, το σύνθημα της ΓΕΝΟΒΑ 'Μαριέττα GO HOME' έγινε αίτημα των καταλήψεων μετά την καταστολή της 8ης Ιούνη, έτσι και τότε γενικεύαμε με το σύνθημα να ρίξουμε την κυβέρνηση. Αυτές οι τοποθετήσεις έχουν βοηθήσει πολύ στο να αλλάξει τώρα η όψη των σχολών. Στο ΤΕΙ Πειραιά η ΔΑΠ είναι απομονωμένη, οι διεργασίες που γίνονται στον κόσμο είναι μεγάλες και δείχνουν ότι οι φοιτητές νιώθουν νικητές".

Γιατί με την Πρ. ΓΕΝΟΒΑ στις φοιτητικές εκλογές:

1. Γιατί είναι το καλύτερο εργαλείο στα χέρια των φοιτητών για δημόσια και δωρεάν παιδεία. Τρανταχτή απόδειξη η θέση της στο φοιτητικό κίνημα. Καλούσε και πίεζε την υπόλοιπη αριστερά για καταλήψεις ενάντια στις μεταρρυθμίσεις της ΝΔ ήδη από τον περσινό Μάη, όπου στο Ευρωπαικό Κοινωνικό Φόρουμ οργάνωσε ανοιχτό μάζεμα - συζήτηση με τη συμμετοχή και άλλων παρατάξεων. Κεντρικός ομιλητής ήταν γάλλος φοιτητής που μετέφερε από πρώτο χέρι την εικόνα των νικηφόρων καταλήψεων ενάντια στο νόμο πρώτης απασχόλησης. Πίεζε τα συντονιστικά να ζητάνε γενική απεργία από τα συνδικάτα και τελικά κατάφερε να οργανώσει μαζική αποστολή από το Ρέθυμνο στην κοινή διαδήλωση φοιτητών - εργατών στις 22 Ιουνίου.

Πρότεινε την αναγκαιότητα της κοινής δράσης φοιτητών - καθηγητών απέναντι στις επιθέσεις της Γιαννάκου. Οι απεργίες τροφοδότησαν τις καταλήψεις και πέρασανε το νήμα του αγώνα στην υπόλοιπη κοινωνία.

2. Γιατί η Πρ. ΓΕΝΟΒΑ θεωρεί το πανεπιστήμιο κομμάτι της κοινωνίας και ενώνει τους εργατικούς με τους φοιτητικούς αγώνες.

Υπήρξε βασικός οργανωτής του τεράστιου σε έκταση συλλαλητηρίου ενάντια στο ξεπούλημα της δημόσια υγείας και το κλείσιμο της παιδιατρικής κλινικής Ρεθύμνου. Γιατί παλεύει τον ρατσισμό στην πράξη. Μετά τη δολοφονία του 17χρονου Αλβανού, από την οργάνωση εθνικιστών Ρεθύμνου, πρωτοστάτησε στο συλλαλητήριο - σεισμός όπου πάνω απο 2 χιλιάδες κόσμου απομονώσανε και ουσιαστικά σταματήσανε τη δράση της οργάνωσης αυτής και κερδίσανε την τοπική κοινωνία στον αντιρατσισμό. Στήριξε την απεργία των δασκάλων και ήταν το μόνο κομμάτι της αριστεράς που πρότεινε καταλήψεις μαζί με την απεργία και τα 1000 τότε κατειλλημένα σχολεία. Σήμερα δίνει όλες της τις δυνάμεις για να οργανώσουμε τις απεργιακές κινητοποιήσεις της Πρωτομαγιάς και της 15 Μάη ώστε το σύνθημα "φοιτητές εργατιά μια φωνή και μια γροθιά" να γίνει πραγματικότητα.

3. Γιατί η Πρ. ΓΕΝΟΒΑ δίνει την προοπτική του αντικαπιταλισμού. Συμμετέχει σε κάθε μικρή ή μεγάλη μάχη, παλεύοντας ταυτόχρονα για μια άλλη κοινωνία, όπου οι ανάγκες των ανθρώπων θα είναι πάνω από τα κέρδη των καπιταλιστών.

Δανάη Κουκουβέλα
Ά έτος Οικονομικό, ΑΕΙ Ρεθύμνου

Μέσα και έξω από τις σχολές

Σε όλη τη διάρκεια του κινήματος των καταλήψεων, η ΓΕΝΟΒΑ πρόβαλε τον κοινό αγώνα φοιτητών εργατών και οργάνωνε συγκεκριμένα βήματα για να γίνει πράξη.

"Προσπαθήσαμε να συνδεθούμε με τους εργατικούς χώρους γύρω από τη σχολή μας, όπως με τους τραπεζοϋπάλληλους και τους διοικητικούς του Πανεπιστημίου", μας είπε η **Κωνσταντίνα Τριαντοπούλου** από τη **Νομική Αθήνας**, "Μέσα από πολλές συγκρούσεις στις συντονιστικές επιτροπές με την άποψη ότι οι φοιτητές μπορούν μόνοι τους να νικήσουν, καταφέραμε οι εξορμήσεις να γίνονται εκ μέρους της κατάληψης. Παρόλο που οι οργανωμένοι δεν έρχονταν μαζί μας, ερχόταν ανένταχτος κόσμος που καταλάβαινε την σημασία των εξορμήσεων και έβλεπε την φοβερή ανταπόκριση των εργαζόμενων. Το ίδιο έκαναν οι ακτιβιστές της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ πανελλαδικά"

"Την περίοδο που ξεκινούσαν οι καταλήψεις του καλοκαιριού, στην Θεσσαλονίκη, οι 600 εργάτες των Λιπασμάτων με κατάληψη του εργοστασίου που θα έβαζε λουκέτο, έδιναν έναν μεγάλο αγώνα για να μη βρεθούν στο δρόμο", μας είπε η **Αλεξάνδρα Σιαφάκα** από τα **ΜΜΕ Θεσσαλονίκης**, "Οχι μόνο συνδεθήκαμε μαζί τους σαν ΓΕΝΟΒΑ αλλά με ομιλητές από τα Λιπάσματα στις γενικές μας συνελεύσεις και κοινές εκδηλώσεις, καταφέραμε οι φοιτητικές καταλήψεις να διαδηλώσουν δύο φορές μαζί με τους εργάτες των Λιπασμάτων.

Το ίδιο κάναμε το Σεπτέμβρη στη διαδήλωση της ΔΕΘ που είμασταν οι μόνοι που λέγαμε ότι οι φοιτητές πρέπει να βρεθούν στη συγκέντρωση των συνδικάτων. Αλλά και μετά, στην απεργία των δασκάλων που φέρναμε στις γενικές συνελεύσεις απεργούς να μιλήσουν και οργανώναμε κοινές εκδηλώσεις. Παράλληλα, οργανώναμε εξορμήσεις σε εργατικούς χώρους, όπως νοσοκομεία, δήμους και ΜΜΕ αλλά και συναντήσεις με το Εργατικό Κέντρο που αποφάσιζε 24ωρες απεργίες στο πλευρό των φοιτητών".

Ενότητα

Η μεγαλύτερη κατάκτηση του κινήματος το τελευταίο χρόνο, αυτή που οδήγησε και σε όλες τις νίκες των φοιτητών, ήταν η ενότητα στη δράση. Η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ δούλεψε συστηματικά μέσα στις γενικές συνελεύσεις, στις συντονιστικές επιτροπές και το πανελλαδικό συντονιστικό όλων των σχολών για να κατεβαίνουν ενωτικά πλαίσια και αποφάσεις δράσης. Ο ενωτικός προσανατολισμός των μελών της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ φάνηκε και πριν τις φετινές φοιτητικές εκλογές με την πρόταση που έκανε για το πώς πρέπει να δοθεί αυτή η μάχη.

Η **Κατερίνα Παπαδούλη** από τη **Νομική Αθήνας** μας εξηγεί "Θεωρήσαμε ότι, μετά από ένα χρόνο κινήματος, οι χιλιάδες φοιτητές που στήριξαν και συμμετείχαν στις γενικές συνελεύσεις, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις με τα ενωτικά πλαίσια, έπρεπε να εκφραστούν ενωτικά και στις φοιτητικές εκλογές. Προτείναμε την κοινή κάθοδο του μπλοκ των καταλήψεων, με βασικές δυνάμεις τη ΓΕΝΟΒΑ, τα σχήματα της ΕΑΑΚ, τα ανεξάρτητα αριστερά σχήματα και τους χιλιάδες ανένταχτους φοιτητές, γιατί πιστέψαμε ότι έτσι, όλες οι ριζοσπαστικές δυνάμεις που δώσαμε τόσο καιρό φωνή στους φοιτητές, θα κάνουμε το ίδιο και στις εκλογές.

Με πρώτο άμεσο αποτέλεσμα το χτύπημα της κυβερνητικής παράταξης στα Πανεπιστήμια, της ΔΑΠ και την ανάδειξη της νέας ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς που τόσο έχει ανάγκη το νέο κίνημα. Παρόλο που οι υπόλοιπες δυνάμεις επέλεξαν τελικά να προβάλουν τον εαυτό τους, θα συνεχίσουμε όλοι μαζί να παλεύουμε στις μάχες που έρχονται γιατί πιστεύουμε ότι μόνο έτσι θα είναι νικηφόρες".

Με το σύνθημα "Λεφτά για την Παιδεία, Οχι για εξοπλισμούς", η ΓΕΝΟΒΑ πήρε την πρωτοβουλία να συνδέσει το κίνημα των καταλήψεων με το αντιπολεμικό κίνημα και τη μάχη ενάντια στην καταπάτηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων.

"Η μάχη για να μην απελαθεί ο Τζαβέντ Ασλάμ, ο πρόεδρος της Πακιστανικής Κοινότητας που αποκάλυψε το σκάνδαλο των απαγωγών των Πακιστανών, είχε μεγάλη απήχηση στη σχολή μου", μας λέει η **Χριστίνα Βασιλοπούλου** από την **ΑΣΟΕΕ**, "Την ημέρα που βγήκα στη γενική συνέλευση και πρότεινα το ψήφισμα, πέρασε ομόφωνα. Οι φοιτητές έκαναν αυτόματα τη σύνδεση ανάμεσα στην καταπάτηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων με την λυσσαλέα προσπάθεια της κυβέρνησης να καταργήσει το πανεπιστημιακό άσυλο. Πάνω από 200 άτομα υπέγραψαν σε αυτή την καμπάνια της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ και ακόμα και σήμερα έρχονται πολλοί φοιτητές και μας ρωτάνε τι γίνεται με τον Τζαβέντ.

Φρεγάτες

Επιπλέον βοήθησε τους φοιτητές - που την εποχή των μεγάλων αντιπολεμικών συλλαλητηρίων του 2003 ήταν οι μαθητές που κατέβαιναν κατά χιλιάδες ενάντια στον πόλεμο- να εκφράσουν, με την απόφαση συμμετοχής τους στην αντιπολεμική πορεία της 17 Μάρτη, την οργή τους που τα λεφτά πάνε για φρεγάτες και εξοπλισμούς και όχι για την Παιδεία μας. Είμασταν οι μοναδικοί σαν Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ που ανοίξαμε και οργανώσαμε αυτή τη μάχη πανελλαδικά, αντιμετωπίζοντας πολλές φορές εμπόδια από τις υπόλοιπες παρατάξεις που ήθελαν να περιορίσουν τον αγώνα στα όρια της σχολής, μη πιστεύοντας ότι τα κινήματα πρέπει να συνδέονται και να δρουν μαζί".

"Αυτό που με τράβηξε στην Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ ήταν η απόφασή της να συνδέσει τον αγώνα μας με το αντιπολεμικό κίνημα", μας λέει η **Πωλίνα Γρυσμπολάκη**, πρωτοετής στη **Φιλοσοφική Αθήνας**, "Για τρεις λόγους. Γιατί την ίδια στιγμή που εμείς δίναμε μια μάχη και χάναμε εξεταστικές, στο Ιράκ χάνονταν ανθρώπινες ζωές και άρα δε μπορούσαμε να μένουμε απαθείς. Γιατί είναι απαραίτητο να κάνουμε τη σύνδεση ότι τα λεφτά πάνε στους εξοπλισμούς και όχι στην παιδεία. Και γιατί όταν τα κινήματα ενώνονται και δρουν μαζί γίνονται πιο αποτελεσματικά.

Ετσι η ΓΕΝΟΒΑ έδωσε την ευκαιρία σε κόσμο να δράσει ενάντια στον πόλεμο με αντιπολεμικά πανό και κολάζ, να οργανώσει την αντιπολεμική διαδήλωση της 17 Μάρτη και να ακούσει τον Τζίμι Μάσεϊ, τον αμερικανό βετεράνο του Ιράκ που κάλεσε εκείνη την περίοδο, να μιλάει για τη φρίκη του πολέμου. Οι φοιτητές συνεχίζουμε τη δράση μας, οργανώνοντας τη Πρωτομαγιά, τις φοιτητικές εκλογές και την πανεργατική απεργία στις 15 Μάη με τον προσανατολισμό που αναδεικνύει τόσο καιρό η ΓΕΝΟΒΑ, να ανατρέψουμε όλες τις επιθέσεις της κυβέρνησης αλλά και την ίδια την κυβέρνηση".

Λένα Βερδέ

17 Μάρτη 2007. Οι φοιτητικές καταλήψεις στο αντιπολεμικό συλλαλητήριο

ΚΟΥΡΤ ΒΟΝΕΓΚΑΤ

Εφυγε ο "Ανθρωπος χωρίς πατρίδα"

Ο Κουρτ Βόνεγκατ, ο αμερικάνος συγγραφέας, που θεωρήθηκε ο, μετά τον Δεύτερο Πόλεμο, «συνεχιστής» του Μαρκ Τουέην, πέθανε στις 11 Απρίλη σε ηλικία 84 ετών.

Το μυθιστόρημα που τον έκανε διάσημο ήταν το «Σφαγείο Νο 5» (δυστυχώς εξαντλημένο στα ελληνικά). Είναι μια «μαύρη» παρωδία του πολέμου με στοιχεία επιστημονικής φαντασίας. Το μυθιστόρημα συγκαταλέγεται στις πιο σημαντικές αντιπολεμικές δημιουργίες και ενέπνευσε τη γενιά που στη δεκαετία του '60 ξεσηκώθηκε ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ. Ομως, η πλοκή του μυθιστορήματος εξελίσσεται σε μια άλλη σφαγή, τη καταστροφή της Δρέσδης από τα βρετανικά βομβαρδιστικά το 1945. Ο «ήρωας» του μυθιστορήματος, ή ακριβέστερα ο αντι-ήρωας, ο Μπίλι Πίλγκριμ βρίσκεται εκεί.

Ο Βόνεγκατ έζησε από πρώτο χέρι αυτή την φρικτή εμπειρία. Υπηρετούσε στον αμερικάνικο στρατό, είχε αιχμαλωτιστεί και κρατούνταν μαζί με άλλους συναδέλφους του στη Δρέσδη. Τα βρετανικά αεροπλάνα έριξαν τόνους εμπρηστικές βόμβες –σε μια πόλη που δεν είχε κανένα αξιόλογο στρατιωτικό στόχο να βομβαρδιστεί. Δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι βρήκαν βασανιστικό θάνατο από τις φλόγες και την ασφυξία που προκαλούσε η θύελλα των πυρκαγιών. Ο Βόνεγκατ κατάφερε να γλυτώσει με μερικούς συναδέλφους του, που στοιβάχτηκαν ο ένας πάνω στον άλλο στο υπόγειο ενός κτιρίου, του «Σφαγείου Νο 5».

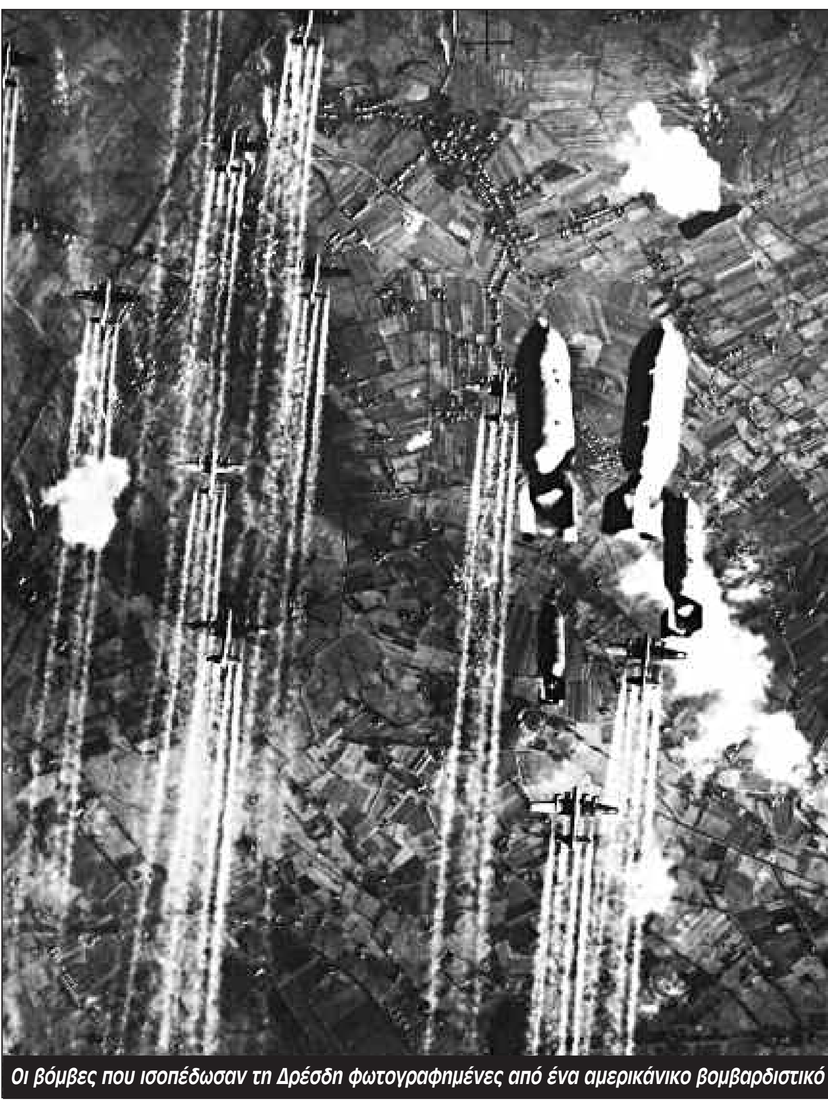
Ο Βόνεγκατ δημοσίευσε 13 μυθιστορήματα συνολικά. Σε όλη τη ζωή παρέμεινε ένας ριζοσπάστης. Πήρε μέρος στο κίνημα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ και ξανά, το 2003, ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ. Με τον σαρκασμό που τον χαρακτήριζε, έκανε την εξής σύγκριση με το Βιετνάμ: *«Εκείνος ο πόλεμος έκανε τους εκατομμυριούχους δισεκατομμυριούχους. Ο σημερινός πόλεμος κάνει τους δισεκατομμυριούχους, τρισεκατομμυριούχους. Είναι μια πρόοδος.»*

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του συνέβαλε με δοκίμιά του στο αμερικάνικο αριστερό περιοδικό In these Times. Πολλά από αυτά μαζί με άλλα κείμενα έχουν δημοσιευτεί στη τελευταία συλλογή του «Ανθρωπος χωρίς Πατρίδα» (που ευτυχώς είναι διαθέσιμη στα ελληνικά από τις εκδόσεις Πατάκη). Τα κείμενα είναι γεμάτα αναφορές στις πιο διαφορετικές πηγές έμπνευσης του Βόνεγκατ, από το κήρυγμα στο όρος των Ελαιών του Χριστού μέχρι τον Μαρξ και τον Γιουτζίν Ντεμπς, μια από τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες του αμερικάνικου σοσιαλιστικού κινήματος.

Σε ένα από τα καλύτερα δοκίμια το Cold Turkey (κρύα γαλοπούλα) λέει για τον πόλεμο στο Ιράκ: *«Δηλαδή αν πω ότι οι ηγέτες μας είναι πεινασμένοι για εξουσία χιμπαντζήδες, θα πλήξω το ηθικό των φαντάρων μας που πολεμάνε στη Μ. Ανατολή; Μα, αυτό το ηθικό έχει γίνει ήδη κομμάτια μαζί με τόσα πολλά πτώματα...»* Η αναφορά στον Γιουτζίν Ντεμπς, λίγο παρακάτω στο κείμενο, είναι διαφωτιστική για τις πεποιθήσεις του Βόνεγκατ, κι αξίζει να την μεταφέρουμε:

«Ο Γιουτζίν Ντεμπς, που πέθανε το 1926 όταν ήμουν μόλις 4 χρονών, κατέβηκε πέντε φορές στις προεδρικές εκλογές σαν υποψήφιος του Σοσιαλιστικού Κόμματος, κερδίζοντας, το 1912, 900.000 ψήφους δηλαδή το 6% των ψήφων –αν μπορείτε να φανταστείτε ποτέ ότι υπήρξαν τέτοιες εκλογές! Αυτό είχε να πει στη διάρκεια της καμπάνιάς του: 'Οσο υπάρχει μια κατώτερη τάξη, θα ανήκω σε αυτήν. Οσο υπάρχουν 'εγκληματικά στοιχεία' θα ανήκω σε αυτά. Οσο θα υπάρχει έστω και μια ψυχή στην φυλακή, εγώ δεν θα είμαι ελεύθερος'. Κάτι σοσιαλιστικό μέσα σας δεν σας ξεσηκώνει; Οπως για παράδειγμα τα καλά δημόσια σχολεία ή κοινωνική ασφάλιση για όλους;»

Ο Κ. Βόνεγκατ πέθανε πεπεισμένος άθεος, μανιώδης καπνιστής και με όλο και περισσότερες αμφιβολίες για την ικανότητα του ανθρώπινου είδους να αποφύγει την αυτοκαταστροφή *«σε αυτό το τρελάδικο που ονομάζουμε Γη»*. Σ' αυτό το τελευταίο μπορούμε να τον διαψεύσουμε.

Οι βόμβες που ισοπέδωσαν τη Δρέσδη φωτογραφημένες από ένα αμερικάνικο βομβαρδιστικό

Φοιτητικό Θέατρο

Ενα όνειρο είναι μια φαντασία ή μια απλή διέξοδο από την πραγματικότητα και η "αλήθεια" της πραγματικότητας το κάνει κομμάτι του "ψεύτικου", του ουτοπικού, του «άπιαστου». Αυτό ίσως είναι μια εξήγηση, αλλά τι γίνεται όταν μέσα από ένα όνειρο γεννιέται μια καθόλου φανταστική πραγματικότητα "ζωής". Σε μια περίοδο όπου η Μαριέττα και οι φίλοι της θέλουν να μας ξαναγυρίσουν σε εποχές όπου κάθε νέος είχε άπιαστο "όνειρό του" να σπουδάσει, μια μικρή φοιτητική θεατρική ομάδα από το ΠΑ.ΠΕΙ μας παρουσιάζει ένα έργο του Πιερ Πάολο Παζολίνι το «Calderon», με αφετηρία το συγγραφικό έργο του Καλντερόν ντε Μπάρκα «Η ζωή είναι όνειρο».

Σαν στοιχείο πραγματικότητας, η εξουσία, της οποίας κομμάτι της σήμερα θέλει να κατέχει η Γιαννάκου, στο έργο μυθοποιείται μέσα από τον πίνακα «Las meninas» του Ν.Ρ.Βελάσκεθ (1599-1660, ζωγράφο της εποχής του Καλντερόν) με την αρχέγονής της μορφή, περνάει από την Ισπανία καλοκαίρι του 67 και καταλήγει, ίσως, στο Μάη του 68 Από την πίεση που αυτή ασκεί πάνω σε κάθε ελεύθερο άνθρωπο, προσπαθεί να ξεφύγει η ηρωίδα και βρίσκει πάντα τον ίδιο τρόπο διαφυγής...τα όνειρα. Κοιμάται και ύστερα ξυπνάει ως ένα διαφορετικό άτομο που όμως θα ξαναβρεί καταπίεση, από την οικογένεια της μέχρι τον τρόπο ζωής της.

Με μοναδικό, ίσως, συμπαραστάτη τον μαρξιστή ψυχολόγο της, κάνει μια διαφορετική αλλόκοτη και μοναχική επανάσταση...Κλειδώνεται στα όνειρά της για να ανατρέψει την πραγματικότητα που της επιβάλλεται, όπου από εκεί, άνθρωποι με κόκκινες σημαίες, τραγουδώντας δυνατά, περιμένει να την ελευθερώσουν. Μας θυμίζει ότι μια άλλη πραγματικότητα είναι αναγκαία για να ζήσουμε και επιτέλους πρέπει να την κάνουμε κάθε μέρα και πιο εφικτή.

Και όσο για την εξουσία και αυτούς που την κατέχουν, το έργο, τους χαρίζει το απεσιόδοξο φινάλε μέσα στο δραματικό του κλείσιμο. Αλλά δεν θα κάνουμε το ίδιο κι εμείς.

«Θέατρο κάτω από την γέφυρα»(σταθμός ΗΣΑΠ Ν.Φαλήρου) κάθε βράδυ 9μμ ως της 6 Μαΐου. Είσοδος δωρεάν.

Αλέξης Καλέργης

Το θέατρο στην Χούντα

Συζήτηση με θέμα "Το θέατρο στη δικτατορία" περιείχαν οι εκδηλώσεις του τμήματος πολιτισμού του ΣΥΝ για τα 40 χρόνια από την 21η Απριλίου που πραγματοποιήθηκαν την περασμένη εβδομάδα στο Κέντρο Τεχνών του Δήμου Αθηναίων (πρώην ΕΑΤ-ΕΣΑ). Πρώτος, ανάμεσα στους πολλούς γνωστούς καλλιτέχνες που περιέγραψαν την αντιδικτατορική τους δράση μέσα από την τέχνη τους και όχι μόνο, μίλησε στη συζήτηση ο ηθοποιός Στέφανος Ληναίος.

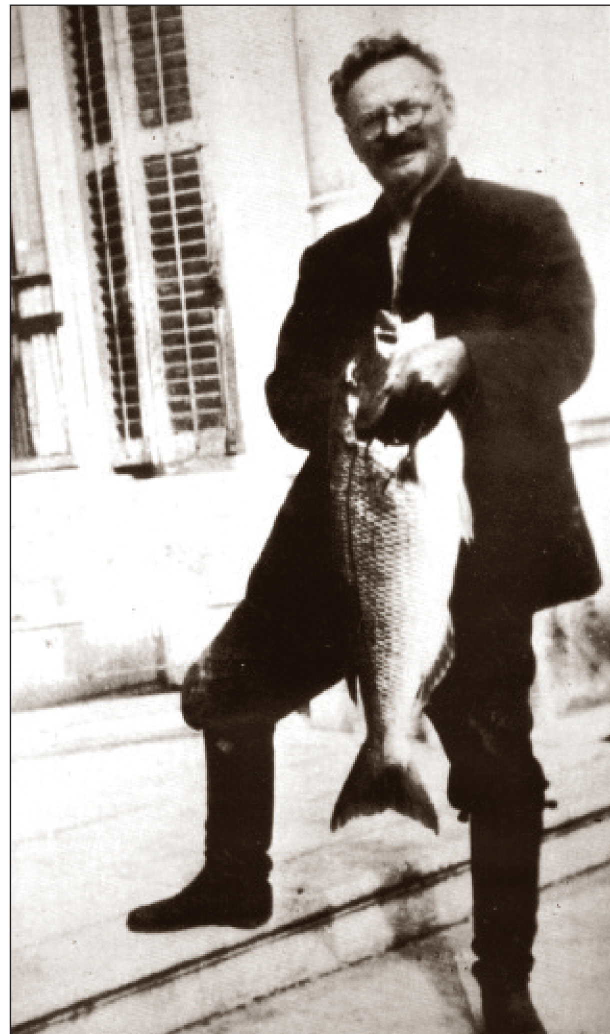
"Στόχος των δικτατόρων ήταν να μετατρέψουν την Ελλάδα σε ελεγχόμενο κράτος της CIA, όπως τώρα το σχέδιο Ανάν είχε στόχο να κάνει την Κύπρο ορμητήριο των ΗΠΑ για τους πολέμους σε Ιράκ και Αφγανιστάν", ξεκίνησε την ομιλία του ο Στέφανος Ληναίος, πριν περιγράψει με παραστατικό τρόπο πώς η δικτατορία σφράγισε το Σωματείο Ελλήνων Ηθοποιών, πώς προσπάθησε να συλλάβει όλα τα μέλη του ΔΣ του σωματείου του οποίου τότε ο ίδιος ήταν γενικός γραμματέας, πώς η χούντα ίδρυσε ένα δικό της ελεγχόμενο "Εθνικό" Σωματείο ή πώς απαγόρευε να γράφονται τα ονόματα αριστερών ηθοποιών στους τίτλους των ταινιών. Το προσωπικό παράδειγμα που χρησιμοποίησε ήταν από την πολύ γνωστή ταινία "Η κόμισσα της φάμπρικας" στην οποία, παρόλο που υποδυόταν έναν αστυνομικό, το όνομά του εξαφανίστηκε.

Στη συνέχεια απαρίθμησε τα ονόματα δεκάδων συναδέλφων και συνεργατών του που συμμετείχαν στον αντιδικτατορικό αγώνα και που δεν είναι, ακόμα και σήμερα, γνωστή σε όλους η δράση τους. Θυμήθηκε επίσης την περίοδο της αυτοεξορίας του στο Λονδίνο, το πώς τον υποδέχτηκε το Σωματείο Βρετανών Ηθοποιών κάνοντάς τον ισόβιο επίτιμο μέλος και προσφέροντάς του άδεια παραμονής και εργασίας, το πώς όλοι οι εξόριστοι οργανώθηκαν δημιουργώντας ακόμα και παράνομο ραδιοσταθμό, το πώς περιόδευσαν στα βρετανικά πανεπιστήμια απαγγέλοντας ποιήματα για την ελευθερία. Καταλήγοντας στην επιστροφή του στην Ελλάδα το '70 και μιλώντας για τα έργα που απαγορεύτηκαν και για αυτά που με κάθε τρόπο περνούσαν μηνύματα ενάντια στη χούντα.

Θα έχουμε ξανά την ευκαιρία να ακούσουμε τον Στέφανο Ληναίο, καθώς θα είναι ομιλητής στη συζήτηση "40 χρόνια από τη χούντα" στο τριήμερο Μαρξισμός 2007.

ΛΕΟΝ ΤΡΟΤΣΚΙ

Η επανάσταση στην καθημερινή ζωή

Το βιβλίο αυτό του Τρότσκι δημοσιεύτηκε σαν μια συλλογή άρθρων τον Σεπτέμβρη του 1923. Ο τίτλος «Προβλήματα Καθημερινής Ζωής» αντανακλά απόλυτα το περιεχόμενο. Στα άρθρα που συμπεριλαμβάνονται στο βιβλίο, ο Τρότσκι καταπιάνεται με τα «καθημερινά» της ζωής των εργατών και των κομμουνιστών στη μετεπαναστατική Ρωσία. Οπως εξηγεί στον πρόλογο ο ίδιος ο Τρότσκι, αυτά τα άρθρα βασίζονται στις συζητήσεις που είχε με εργάτες και στελέχη του κόμματος των μπολσεβίκων από την περιοχή της Μόσχας.

Εξι χρόνια είχαν περάσει από τον Οκτώβρη του 1917, όταν τα σοβιέτ με τους μπολσεβίκους επικεφαλής, πήραν την εξουσία. Μέσα σε έξι χρόνια τα πάντα είχαν αλλάξει. Ο τσάρος και το καθεστώς του ήταν παρελθόν. Οι καπιταλιστές, σαν άρχουσα τάξη, είχαν εξαφανιστεί επίσης. Το μεγαλύτερο μέρος της οικονομίας ήταν στα χέρια του κράτους των εργατών, παρόλες τις γραφειοκρατικές παραμορφώσεις που μπορεί να είχε ως αποτέλεσμα του πολέμου και της απομόνωσης της ρώσικης επανάστασης.

Πορεία

Ομως, οι αλλαγές δεν ήταν μόνο στην οικονομία. Για τους μπολσεβίκους, η κρατικοποίηση των μέσων της παραγωγής, ο σχεδιασμός της οικονομίας δεν ήταν το τέλος της πορείας, ήταν η αρχή για το χτίσιμο μιας κοινωνίας απαλλαγμένης όχι μόνο από την εκμετάλλευση αλλά και από κάθε μορφής καταπίεση. Απαλλαγμένη από την εθνική καταπίεση, τις διακρίσεις σε βάρος θρησκειών, τη γυναικεία καταπίεση. Ηδη από τη πρώτη στιγμή της νίκης της επανάστασης, η νέα εξουσία των Σοβιέτ πέρασε μια παλίροια από «διατάγματα», νόμους, που καθιέρωναν πρωτόγνωρες κατακτήσεις σε όλα αυτά τα μέτωπα. Ο πολιτικός γάμος, το «αυτόματο» διαζύγιο, η πλήρης αναμόρφωση του εκπαιδευτικού συστήματος χωρίς τιμωρίες, πειθαρχία του στρατώνα. Οπως έλεγε ένα διάταγμα για την παιδεία, «στη σοσιαλιστική κοινότητα η ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας του ενός είναι προϋπόθεση για την ελεύθερη ανάπτυξη του συνόλου.» Το διάταγμα αφορούσε την παιδεία, αλλά αυτή η φράση εκπροσωπεί όλες τις ελπίδες που γέννησε ο Οκτώβρης.

Οπως γράφει ο Τρότσκι: *«Η επανάσταση είναι πρώτα απ'όλα το ξύπνημα της ανθρώπινης προσωπικότητας μέσα στα στρώματα εκείνα που κάποτε δεν διέθεταν καμιά προσωπικότητα. Παρόλη την ωμότητα και την αιματηρή σκληρότητα των μεθόδων της, η επανάσταση είναι πριν απόλα –και προπάντων- ένα ξύπνημα του ανθρώπινου αισθήματος, μας επιτρέπει να προοδεύσουμε, να δώσουμε μεγαλύτερη προσοχή στην ίδια της την αξιοπρέπεια και στην αξιοπρέπεια των άλλων, να βοηθήσουμε τους αδύνατους και ανυπεράσπιστους ανθρώπους. Η επανάσταση δεν είναι επανάσταση, αν, με τις δυνάμεις και τα μέσα που διαθέτει, δεν επιτρέψει στη διπλά και τριπλά αλλοτριωμένη γυναίκα να αναπτυχθεί προσωπικά και κοινωνικά. Η επανάσταση δεν είναι επανάσταση, αν δεν στρέψει το πιο μεγάλο ενδιαφέρον της στα παιδιά, αυτά αντιπροσωπεύουν το μέλλον στο όνομα του οποίου πραγματώνεται...»*

Η κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη είναι η βάση για να μπορέσει να ανθίσει ένας νέος τρόπος ζωής. Ο Τρότσκι εξηγεί το γιατί: *«Μονάχα με την ανάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη, άρχισαν να δημιουργούνται συνθήκες για έναν αληθινά ριζικό μετασχηματισμό του τρόπου ζωής. Δεν μπορούμε να διαμορφώσουμε ορθολογιστικά τον τρόπο ζωής, δηλ να τον μετασχηματίσουμε σύμφωνα με τις απαιτήσεις της λογικής, αν δεν διαμορφώσουμε πρώτα ορθολογικά την παραγωγή και τούτο γιατί ο τρόπος ζωής έχει τις ρίζες του στην οικονομία...Η εργατική τάξη που ανέλαβε την εξουσία επωμίζεται το καθήκον να θέσει σ' ένα συνειδητό έλεγχο και σε μια συνειδητή κατεύθυνση την οικονομική βάση των ανθρώπινων σχέσεων. Μονάχα αυτό θα επιτρέψει το συνειδητό μετασχηματισμό του τρόπου ζωής.»*

Ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα όπου η τεχνική, οι φυσικές επιστήμες κάνουν άλματα αλλά η οικονομία *«παρέμεινε χώρος του τυφλού ανταγωνισμού»* όπως λέει ο Τρότσκι. Αυτός ο «τυφλός ανταγωνισμός» μόνο παρεμπιπτόντως έχει σχέση με την ικανοποίηση των ανθρώπινων αναγκών, ο κινητήρας του είναι το κυνήγι του κέρδους. Ολα γίνονται «αντικείμενα» που υποτάσσονται σε αυτό τον κανόνα, από την εργατική δύναμη μέχρι τις ίδιες τις ανθρώπινες ανάγκες. Και γι' αυτό το λόγο το σύστημα παράγει διακρίσεις και καταπίεση σε όλες τις σφαίρες της ατομικής και κοινωνικής ζωής και τις αναπαράγει σαν ιδέες και συνήθειες της «καθημερινότητας» μέσα στα μυαλά των ανθρώπων. Ενα σύστημα που βασίζεται στην εκμετάλλευση, αφήνει το αποτύπωμά του στα πάντα, από τις προσωπικές σχέσεις μέχρι το παιχνίδι.

Παίρνοντας την πολιτική και οικονομική εξουσία στα χέρια τους, οι εργάτες βάζουν μπροστά να ικανοποιήσουν δημοκρατικά και συλλογικά τις ανάγκες όλης της κοινωνίας. Και σ' αυτή την προσπάθεια αλλάζουν τους ίδιους τους τους εαυτούς και τις σχέσεις μεταξύ τους.

Σ' αυτό το σημείο επιμένει ξανά και ξανά ο Τρότσκι στο βιβλίο, δείχνοντας όμως ταυτόχρονα τη δύναμη του οράματος για μια ελεύθερη ζωή. Στο άρθρο με τίτλο «από την παλιά οικογένεια στην καινούργια» αναφέρει:

«Ας το επαναλάβουμε: οι συνθήκες για την εμφάνιση ενός νέου τρόπου ζωής και μιας οικογένειας νέου τύπου δεν γίνεται να χωριστούν από το γενικό έργο της σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Η κυβέρνηση των εργατών οφείλει να προετοιμαστεί οικονομικά για να 'ναι σε θέση να οργανώσει με σοβαρό και πλήρη τρόπο τη συλλογική μόρφωση των παιδιών για να 'ναι σε θέση να απαλλάξει την οικογένεια από την κουζίνα και την μπουγάδα. Η κολλεκτιβοποίηση της οικογενειακής οικονομίας και εκπαίδευσης είναι πράγματα αδιανόητα χωρίς την οικονομική ανάπτυξη ολόκληρης της οικονομίας μας....Τότε οι δεσμοί του συζύγου και της γυναίκας δεν θα παρεμποδίζονται από εξωτερικά, επιφανειακά, περιστασιακά και τυχαία στοιχεία. Η σχέση τους δεν θα δηλητηριάζεται αμοιβαία. Θα δουν επιτέλους να εμφανίζεται μπροστά τους μια αληθινή ισότητα δικαιωμάτων. Οι δεσμοί τους θα καθορίζονται μόνο από μια αμοιβαία έλξη. Και για το λόγο ακριβώς αυτό, θα είναι πιο στέρεοι, διαφορετικοί σίγουρα για τον καθένα, αλλά για κανέναν υποχρεωτικοί.»

Οταν έγραφε αυτά τα λόγια το 1923 ο Τρότσκι, είχε υπόψη του τις πολύ συγκεκριμένες συνθήκες που επικρατούσαν στην Ρωσία. Καταρχήν την απίστευτη καθυστέρηση που ήταν κληρονομιά του τσαρικού καθεστώτος. Γι' αυτό μπορεί να κάνει εντύπωση ο χώρος που αφιερώνει ο Τρότσκι ασχολούμενος με θέματα όπως αυτό: *«Αυτός που φτύνει χωρίς να στενοχωριέται σε μια σκάλα ή στο παρκέ, είναι ένας ανίκανος για οτιδήποτε, ένας ανεύθυνος. Δεν πρέπει να περιμένουμε από αυτόν να βοηθήσει την οικονομία να σταθεί στα πόδια της. Αυτός δεν θα γυαλίσει τις μπότες του, θα σπάσει ένα τζάμι από απροσεξία, θα έχει ψείρες...»*

Εξελίξεις

Ομως, ο Τρότσκι έγραφε έχοντας κατά νου και τις πολιτικές εξελίξεις. Ενα μήνα μετά τη δημοσίευση του βιβλίου, έκανε δημόσια την εμφάνισή της η «Αριστερή Αντιπολίτευση» μέσα στο κόμμα των μπολσεβίκων με εμπνευστή τον Τρότσκι με ένα πρόγραμμα που ερχόταν σε αντίθεση με τη γραφειοκρατία που έπαιρνε τα ηνία στο κόμμα και το κράτος. Η Αριστερή αντιπολίτευση υπεράσπιζε τις πραγματικές κατακτήσεις του Οκτώβρη και την προοπτική του: τον διεθνισμό, την εργατική δημοκρατία, αλλά και την προοπτική να οικοδομηθεί μια κοινωνία απαλλαγμένη από καταπίεση και διακρίσεις. Δεκατρία χρόνια, όταν ο Τρότσκι έγραφε, στην εξορία, την «Προδομένη Επανάσταση», θα αφιέρωνε ένα μεγάλο μέρος της για να εξηγήσει πως η σταλινική γραφειοκρατία εξαφάνισε σε μια θάλασσα αίματος όλες αυτές τις παραδόσεις οικοδομώντας μια κοινωνία-στρατώνα.

Ομως, αυτό το βιβλίο δεν έχει μόνο ιστορική σημασία. Εχει σημασία και για το σήμερα, στις συζητήσεις και τις αντιπαραθέσεις που ανοίγουν στο κίνημα που παλεύει ενάντια στη βαρβαρότητα του καπιταλισμού, για το ποια είναι η ρίζα των μορφών καταπίεσης και πώς μπορούμε να απαλλαγούμε από αυτές, χτίζοντας μια κοινωνία ισότητας, ελευθερίας και αλληλεγγύης. Ο Τρότσκι δεν δίνει έτοιμες συνταγές για το σήμερα, αλλά μας βοηθάει να πιάσουμε το κεντρικό κρίκο της αλυσίδας. Η απάντηση στη βρωμιά του συστήματος δεν είναι να προσπαθήσουμε να «αλλάξουμε τους εαυτούς μας» ή κάποιες νησίδες όπου οι σχέσεις των ανθρώπων θα μπουν σε μια νέα βάση. Για να ξεκινήσουμε να χτίζουμε έναν νέο κόσμο που είναι εφικτός, πρέπει πρώτα να ξεμπερδεύουμε ριζικά με τον παλιό κόσμο.

Λέανδρος Μπόλαρης

ΜΠΟΡΙΣ ΓΙΕΛΤΣΙΝ

Ο σωτήρας της "νομενκλατούρας"

Με την παρουσιά ηγετών από όλο τον κόσμο θάφτηκε, την περασμένη βδομάδα, ο Μπόρις Γέλτσιν, ο πρώην πρόεδρος της Ρωσίας που πέθανε στις 23 Απρίλη. Στις δηλώσεις τους ούτε ένας δεν παρέλειψε να αναφερθεί στην "βαθιά προσήλωση" του Γέλτσιν στα δημοκρατικά ιδεώδη και τον ρόλο που έπαιξε στην μετάβαση της Ρωσίας από τον "κομμουνισμό" στην "δημοκρατία".

Στην πραγματικότητα, όμως, ο Γέλτσιν είχε τόση σχέση με την δημοκρατία όση και η παλιά "Ενωση Σοσιαλιστικών Σοβιετικών Δημοκρατιών" (ΕΣΣΔ) -όπως ονομαζόταν επίσημα η Ρωσική αυτοκρατορία- με τον κομμουνισμό: με απλά λόγια, καμία.

Η Θάτσερ της Ρωσίας

Τα ΜΜΕ αφιέρωσαν πολλές σελίδες για να μιλήσουν για το παρελθόν του Γκέλτσιν -τα παιδικά του χρόνια σε ένα χωριό στα Ουράλια, τον παππού του που είχε καταδικαστεί από τον Στάλιν σε καταναγκαστικά έργα, τις συγκρούσεις του νεαρού Μπόρις με τους "σκληροπυρηνικούς κομμουνιστές". Τη δεκαετία του 1980, όμως, το φτωχό αγροτόπαιδο από τα Ουράλια έγινε ξαφνικά γραμματέας του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ενωσης (ΚΚΣΕ) στη Μόσχα. Το 1985 ο Μιχαήλ Γκορμπατσόφ, τον έβαλε στο πολιτικό γραφείο. Η ρήξη ήρθε το 1987 όταν ο Γέλτσιν διαφώνησε δημόσια, όχι με την ίδια την ουσία της "περεστρόικα" (ανασυγκρότηση) και της "γκλασνοστ" (διαφάνεια), των μεταρρυθμίσεων του Γκορμπατσόφ, αλλά με την ταχύτητα με την οποία προχωρούσαν αυτές οι αλλαγές.

Οι μεταρρυθμίσεις αυτές δεν είχαν καμιά σχέση με την μετάβαση από τον κομμουνισμό στον καπιταλισμό -όπως υποστηρίζουν σήμερα όχι μόνο τα ΜΜΕ αλλά και η παλιά, σταλινική αριστερά. Και ο λόγος ήταν πολύ απλός: η "μετάβαση" αυτή είχε πραγματοποιηθεί ήδη στην Ρωσία, πολλά-πολλά χρόνια πριν -στα τέλη της δεκαετίας του 1920 με την αντεπανάσταση του Στάλιν, που στοίχισε την ζωή σε εκατομμύρια φτωχούς αγρότες και εργάτες.

Ο καπιταλισμός που έφερε, όμως, αυτή η αντεπανάσταση ήταν ένας "ιδιότυπος" καπιταλισμός. Στον δυτικό καπιταλισμό ο έλεγχος των εργοστασίων, των τραπεζών, των πλοίων, των καταστημάτων κλπ βρίσκεται στα χέρια διαφόρων μελών της άρχουσας τάξης, που κατά κανόνα ανταγωνίζονται μεταξύ τους. Στον ανατολικό "κρατικό καπιταλισμό" η "νομενκλατούρα", η άρχουσα τάξη, έλεγχε τα μέσα παραγωγής συλλογικά. Ο οικονομικός ανταγωνισμός ήταν λέξη άγνωστη στο εσωτερικό της Ρωσίας -με τον ίδιο περίπου τρόπο που ο ανταγωνισμός είναι άγνωστος στο εσωτερικό μια μεγάλης εταιρίας.

Το σύστημα αυτό -σε συνδυασμό με την άγρια εκμετάλλευση της εργατικής τάξης- βοήθησε την άρχουσα τάξη της Ρωσίας να καλύψει την μεγάλη απόσταση που την χώριζε από τις αναπτυγμένες οικονομίες της Γερμανίας, της Βρετανίας ή των ΗΠΑ μέσα σε λίγες δεκαετίες. Την δεκαετία του 1980, όμως, το σύστημα αυτό είχε χάσει πιά την δυναμική του και η Ρωσία είχε πια βυθιστεί σε μια άγρια οικονομική και κοινωνική κρίση. Οπως και στην Δύση, έτσι και στην Ανατολή ένα κομμάτι της άρχουσας τάξης άρχισε να ψάχνει την γιατριά στον νεοφιλελευθερισμό -στον άγριο καπιταλισμό της ελεύθερης αγοράς. Ο Γκορμπατσόφ και ο Γέλτσιν δεν ήταν οι Νέλσον Μαντέλα της Ρωσίας: οι Θάτσερ της Ρωσίας ήταν.

Ο Γέλτσιν ισοπέδωσε το Γκρόσνι για να υποτάξει τους Τσετσένους.

Κοινωνική έκρηξη

Στην Βρετανία οι συνταγές της Θάτσερ άνοιξαν δραματικά την ψαλίδα ανάμεσα στους φτωχούς και τους πλούσιους. Η εργατική τάξη προσπάθησε να αντισταθεί -με την μνημειώδη απεργία των ανθρακωρύχων το 1984 που κράτησε έναν ολόκληρο χρόνο- αλλά ηττήθηκε.

Στην Ρωσία η περεστρόικα ξεσήκωσε μια τρομαχτική θύελλα. Ο Γκορμπατσόφ προσπάθησε να την αντιμετωπίσει με έναν συνδυασμό καταστολής και δημοκρατικών ανοιγμάτων -που το μόνο που κατάφεραν ήταν να φουντώσουν ακόμα περισσότερο την εξέγερση. Απελπισμένο από το "χάος" και τρομοκρατημένο από την δύναμη του πλήθους ένα κομμάτι της παλιάς ηγεσίας προσπάθησε, τον Αύγουστο του 1991, να πάρει την εξουσία κατεβάζοντας στους δρόμους τα τάνκς. Το πραξικόπημα, όμως, απέτυχε χάρη στην μαζική κινητοποίηση των κατοίκων της Μόσχας που, αψηφώντας τις απειλές, πλημμύρισαν τους δρόμους, περικύκλωσαν τα τάνκς και έπεισαν τους φαντάρους να ενωθούν μαζί τους.

Ο Γέλτσιν χρωστάει την επιστροφή του στην πολιτική σκηνή μετά την αποπομπή του από το πολιτικό γραφείο το 1987 στην αντίσταση της Μόσχας. Οι φωτογραφίες της εποχής τον δείχνουν, σκαρφαλωμένο σε ένα τάνκ, να καθοδηγεί τα πλήθη που αντιστέκονται στους πραξικοπηματίες. Στην πραγματικότητα, όμως, ο στόχος του ήταν πολύ διαφορετικός.

Το 1989 ολόκληρη η Ανατολική Ευρώπη -η παλιά "αυλή" της Σοβιετικής Αυτοκρατορίας- είχε ξεσηκωθεί ενάντια στα σταλινικά καθεστώτα του "υπαρκτού σοσιαλισμού". Στο Ανατολικό Βερολίνο ο κόσμος ξεσηκώθηκε, κατέβηκε στους δρόμους, εισέβαλλε στα γραφεία όχι μόνο του Κομμουνιστικού Κόμματος αλλά και της Στάζι, της μυστικής αστυνομίας. Η "Λαοκρατική Δημοκρατία της Γερμανίας" έπαψε να υπάρχει.

"Η βασική συμβολή του Γέλτσιν", έλεγε λίγο μετά τα γεγονότα του 1991 ο Γαβριήλ Ποπόφ, ένας στενός συνεργάτης του Γέλτσιν, *"είναι ότι απέρριψε τελείως την ιδέα της μετατροπής της νίκης (ενάντια στους πραξικοπηματίες) σε μια ολοκληρωτική εξάλειψη του παλαιού συστήματος, σε μια επανάσταση Λενινιστικού τύπου... Χωρίς την βοήθειά του... εγώ, σαν Δήμαρχος της Μόσχας, δεν θα είχα καταφέρει ποτέ να συγκρατήσω την επαναστατική οργή των μαζών..."*

Θεραπεία "Σοκ"

Χάρη στην συμβολή του αυτή στην ήττα των πραξικοπηματιών αλλά και την διάσωση του καθεστώτος ο Γέλτσιν ανέβηκε, λίγο αργότερα, στην προεδρία της Ρωσίας και έβαλε μπροστά το πρόγραμμά του των γρήγορων μεταρρυθμίσεων που έμεινε στην ιστορία σαν "η θεραπεία σοκ". Τα αποτελέσματά της θα έκαναν ακόμα και την Θάτσερ να κοκκινήσει από ντροπή.

Τυπικά ο στόχος της "θεραπείας" ήταν η εισαγωγή στην Ρωσία της οικονομίας της αγοράς και της δημοκρατίας. Στην πράξη η "θεραπεία" είχε τρεις βασικούς στόχους.

Ο πρώτος ήταν η διατήρηση της θέσης και των προνομίων της παλιάς άρχουσας τάξης. Οι διευθυντές των εργοστασίων και των τραπεζών, οι στρατηγοί της KGB και των ειδικών δυνάμεων, τα στελέχη του κόμματος -η παλιά νομενκλατούρα- θα μεταμορφωνόταν τώρα ξαφνικά σε ιδιοκτήτες των εργοστασίων "τους", τραπεζίτες, βαρώνοι της βιομηχανίας και των μήντια κλπ. Οι μεγιστάνες της Ρωσίας που βλέπουμε σήμερα να φιγουράρουν στις εφημερίδες και τα κανάλια χρωστάνε την θέση τους και τα πλούτη τους στις μεταρρυθμίσεις του Γέλτσιν. Ακόμα και αυτοί που εκθιάζουν σήμερα τον Γέλτσιν και το έργο του αναγκάζονται να παραδεχτούν ότι οι μαζικές του ιδιωτικοποιήσεις δημιούργησαν "βαρώνους ληστές". *"Αντι να απελευθερώσουμε την κοινωνία από το παλιό σύστημα"*, έλεγε ο Γκριγκόρι Γιαβλίνσκι, ένας φιλελεύθερος οικονομολόγος, *"απελευθερώσαμε τις δυνάμεις αυτού του συστήματος της μαφίας..."*.

Ο δεύτερος στόχος ήταν να φορτωθούν τα βάρη από την κρίση που μάστιζε την Ρωσία στον ίδιο τον πληθυσμό. Και αυτόν τον στόχο τον πέτυχε ο Γέλτσιν στο ακέραιο. Τον Δεκέμβρη του 1993 η πείνα είχε χτυπήσει κυριολεκτικά την Ρωσία. Το 13% του πληθυσμού ζούσε με εισοδήματα λιγότερα από αυτά που ήταν απαραίτητα για την ίδια του την βιολογική επιβίωση. Σαράντα εκατομμύρια Ρώσοι ζούσαν κάτω από το απόλυτο όριο της φτώχειας.

Το όραμα του Γέλτσιν ήταν η οικονομία της αγοράς και η εισαγωγή του ανταγωνισμού -με ό,τι αυτό θα σήμαινε. Χιλιάδες "μη ανταγωνιστικές" επιχειρήσεις έκλεισαν και εκατομμύρια εργάτες απολύθηκαν. Το 1994 η παραγωγή είχε πέσει 44% κάτω σε σχέση με το 1990. Το 1995 έκανε μια ακόμα βουτιά 15%. Στις επαρχίες της Ρωσίας απελπισμένοι απολυμένοι εργάτες στήνονταν στους δρόμους για να πουλήσουν ότι είχαν -σπίρτα, χόρτα από τον κήπο τους ή άγρια λαχανικά.

Ο τρίτος στόχος ήταν η ανόρθωση του κύρους και της διεθνούς θέσης της Ρωσίας. Σήμερα, τα ΜΜΕ χρησιμοποιούν τον θάνατο του Γέλτσιν για να τονίσουν τις διαφορές που υποτίθεται ότι υπάρχουν ανάμεσα στον "αυταρχικό και επιθετικό πρώην πράκτορα της KGB" Πούτιν και τον δημοκράτη προκάτοχό του. Ξεχνάνε, όμως, να μας πούν ό,τι ήταν ο ίδιος ο Γέλτσιν αυτός που έχρισε τον Πούτιν διάδοχό του.

Τον πόλεμο στην Τσετσενία δεν τον ξεκίνησε ο Πούτιν. Ο Γέλτσιν τον ξεκίνησε. Ο Γέλτσιν συνέχισε ουσιαστικά την πολιτική των επεμβάσεων στις πρώην Σοβιετικές δημοκρατίες που είχε ξεκινήσει ο Γκορμπατσόφ. Εκβίασε ανοιχτά την Ουκρανία και το Καζακστάν να μπουν στην νέα "Ενωση" που ετοίμασε. Εστειλε τα στρατεύματα στον Μόλδοβα και ύστερα στην Οσετία και την Αμπχαζία -δυο εξεγερμένες περιοχές της Γεωργίας- κερδίζοντας σαν αντάλλαγμα την παραμονή των ρωσικών στρατιωτικών βάσεων στα σύνορα Τουρκίας-Γεωργίας.

Δημοκρατία

Οσο για την ίδια την δημοκρατία -το δυνατό σημείο του Γέλτσιν υποτίθεται- στην πραγματικότητα την είχε πάντα γραμμένη στα παλιά του τα παπούτσια. Το 1993 διέλυσε με το έτσι θέλω την βουλή -που είχε εκλεγεί στην διάρκεια του κινήματος του 1989 και του 1990. Η προκλητική του αυτή ενέργεια έδωσε την δικαιολογία σε μια ομάδα ακροδεξιών, συντηρητικών και νοσταλγών του παρελθόντος να οργανώσουν ένα ακόμα πραξικόπημα -που ο Γέλτσιν κατέστειλε βομβαρδίζοντας την βουλή. Υστερα αξιοποίησε την απόπειρα για να επαναφέρει την λογοκρισία στα ΜΜΕ, να επιβάλλει για δυο βδομάδες κατάσταση έκτακτης ανάγκης στην χώρα και να επιτρέψει στην αστυνομία να προβεί σε ένα όργιο συλλήψεων -σχεδόν 90.000 Μοσχοβίτες, το 1% του πληθυσμού της πόλης πέρασε εκείνες τις μέρες από την ασφάλεια.

Η κρίση του κρατικού καπιταλισμού οδήγησε το 1989-1991 σε μια ολόκληρη σειρά από εξεγέρσεις στην ανατολική Ευρώπη. Η άρχουσα τάξη κατάφερε να επιβιώσει από αυτή την θύελλα. Οι επαναστάσεις κατάφεραν να ξηλώσουν τις σταλινικές δικτατορίες αλλά πουθενά δεν κατάφεραν οι εξεγερμένοι εργάτες να πάρουν οι ίδιοι την εξουσία στα χέρια τους. Η παλιά νομενκλατούρα -οι σημερινοί βιομήχανοι και τραπεζίτες της Ρωσίας- χρωστάνε πολλά στον Γέλτσιν και τους άλλους πολιτικούς της εποχής του για αυτή την "επιτυχία". Και το ίδιο και οι καπιταλιστές της Δύσης που τους έσωσαν από ένα νέο '17.

Για αυτό έθαψαν όλοι μαζί -ο Πούτιν και ο Κλίντον, ο μπαμπάς Μπους και ο Γκορμπατσόφ- με τόσες τιμές τον Γέλτσιν την περασμένη βδομάδα.

Σωτήρης κοντογιάννης

ΗΠΑ - Η κρίση του Μπους και οι Δημοκρατικοί

«Ποιον θα βομβαρδίσεις με πυρηνικά, Μπάρακ;»

Είναι δύσκολο να καθορίσει κανείς πόσο σοβαρή είναι η κόντρα για τον πόλεμο στο Ιράκ ανάμεσα στον Μπους και τους Δημοκρατικούς στο Κογκρέσσο. Ο νόμος που πέρασε κι από τη Βουλή των Αντιπροσώπων και από την Γερουσία την περασμένη βδομάδα είναι σίγουρα μια μεγάλη αμφισβήτηση στο κύρος του προέδρου να συνεχίζει τη διεξαγωγή του «πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία.»

*Γράφει ο **Αλεξ Καλλίνικος***

Ακόμα και η Γερουσία, όπου η πλειοψηφία των Δημοκρατικών κρέμεται σε μια κλωστή, ενέκρινε τη χρηματοδότηση του πολέμου σε Ιράκ και Αφγανιστάν –με περίπου 95 δις δολάρια- με την προϋπόθεση ότι τα αμερικάνικα στρατεύματα θα έχουν αποσυρθεί από το Ιράκ από την 1 Οκτώβρη. Η απόσυρση, σύμφωνα με την απόφαση της Γερουσίας, μπορεί να ξεκινήσει και νωρίτερα αν το καθεστώς-μαριονέτα του Ιράκ δεν εκπληρώσει κάποιους όρους που τίθονται από το Κογκρέσσο.

Ο Λευκός Οίκος αποκήρυξε αυτό που ονόμασε «ηττοπαθή νομοθεσία η οποία ορίζει την ημερομηνία της συνθηκολόγησης». Ο Μπους έχει κάνει σαφές ότι θα ασκήσει βέτο. Για να αρθεί ένα τέτοιο βέτο, απαιτούνται πλειοψηφίες των 2/3 σε Γερουσία και Βουλή των Αντιπροσώπων, πλειοψηφίες που δεν διαθέτουν οι Δημοκρατικοί.

Αυτή η σύγκρουση είναι ακόμα ένα στάδιο στην πιο μακρόχρονη πολιτική διαμάχη ανάμεσα στον Μπους και τους Δημοκρατικούς. Αλλά αυτό που κρίνεται δεν είναι ο «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» ή η βελτίωση της κατάστασης για τον δυστυχισμένο λαό του Ιράκ. Το πραγματικό ζήτημα για τους πολιτικούς είναι ποιος θα κερδίσει τον Λευκό Οίκο στις προεδρικές εκλογές του Νοέμβρη 2008.

Με τους Ρεπουμπλικάνους αποδιοργανωμένους, οι Δημοκρατικοί πιστεύουν ότι έχουν μια πραγματική ευκαιρία να κερδίσουν αυτές τις εκλογές. Γνωρίζουν επίσης, ότι θα παίρνουν την κοινή γνώμη με τη μεριά τους όσο κρατάνε μια αντιπολεμική στάση. Σε μια δημοσκόπηση των New York Times/CBS την περασμένη βδομάδα, το 64% των ερωτηθέντων –έναντι του 32%- υποστήριξε τον ορισμό ενός «χρονοδιαγράμματος» αποχώρησης των ΗΠΑ από το Ιράκ μέσα στο 2008.

Αυτός είναι κι ο λόγος που οι οχτώ διεκδικητές του χρίσματος των Δημοκρατικών, στο πρώτο ντημπέιτ τους την περασμένη βδομάδα, στο Οράνμπεργκ της Νότιας Καρολίνας, εμφανίστηκαν ενωμένοι στην απόρριψη του πολέμου και στη στήριξη στο Κογκρέσσο. Ακόμα κι η Χίλαρι Κλίντον, που είχε τηρήσει μια έντονα πολεμοκάπηλη στάση, είπε ότι: «αν τότε γνώριζα όσα γνωρίζω τώρα δεν θα ψήφιζα υπέρ» της εισβολής στο Ιράκ.

Ομως, αυτή η επιφανειακή ενότητα κρύβει πολλές διαφορές. Ο Χάρυ Ρέηντ, ο επικεφαλής των Δημοκρατικών στην Γερουσία, προκάλεσε την οργή του Λευκού Οίκου όταν μερικές βδομάδες πριν είπε ότι ο πόλεμος στο Ιράκ έχει χαθεί. Αντιμετώπισε περιφρονητικά τις καταγγελίες του αντιπροέδρου Ντικ Τσένι, λέγοντας: «δεν πρόκειται να εμπλακώ σε λεκτικές αντιπαραθέσεις με κάποιον που η δημοτικότητά του είναι στο 9%».

Η στάση του Ρέηντ δείχνει και την απελπισία στο εσωτερικό της αμερικάνικης άρχουσας τάξης για το φιάσκο του Ιράκ και το πόσο έχει μειωθεί η δυνατότητα των Ρεπουμπλικάνων να τρομοκρατούν τους αντιπάλους τους.

Ομως, αυτά δεν αλλάζουν το γεγονός ότι οι Δημοκρατικοί παραμένουν το δεύτερο κόμμα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Για να διατηρήσουν την υποστήριξη των μεγάλων επιχειρήσεων, πρέπει να αποδείξουν την ικανότητά τους να υπερασπίζουν τα συμφέροντα του αμερικάνικου καπιταλισμού, κάτι που σημαίνει την διατήρηση της παγκόσμιας ισχύος της Αμερικής.

Η Χίλαρι Κλίντον, για παράδειγμα, δεν ζητάει την πλήρη αποχώρηση των ΗΠΑ από το Ιράκ. Αντίθετα, όπως εξήγησε σε μια πρόσφατη συνέντευξή της στους New York Times, είναι υπέρ της διατήρησης μιας μικρότερης στρατιωτικής δύναμης σε βάσεις έξω από τις μεγάλες πόλεις. Αυτό θα επέτρεπε στο Πεντάγωνο να διατηρήσει την επιρροή και την παρουσία του σε μια περιοχή μεγάλης οικονομικής και στρατηγικής σημασίας, ανεξάρτητα από την έκβαση του πολέμου στο Ιράκ.

Οι πραγματικές διαιρέσεις στο στρατόπεδο των Δημοκρατικών έγιναν σαφείς στο ντημπέιτ της προηγούμενης βδομάδας. Μόνο τρεις, οι πιο αδύνατοι, υποψήφιοι ο γερουσιαστής Κρίστοφερ Ντοντ, ο βουλευτής Ντένις Κούτσινιτς κι ο πρώην γερουσιαστής Μάικ Γκρέηβελ δήλωσαν ότι είναι υπέρ της πλήρους διακοπής της χρηματοδότησης του πολέμου.

Ο Μπάρακ Ομπάμα είναι ο νεαρός μαύρος Γερουσιαστής από το Ιλινόι που έχει αναδειχτεί ως η κυριότερη απειλή για τη Χίλαρι Κλίντον στη κούρσα για την προεδρική υποψηφιότητα. Διαθέτει το μεγάλο πλεονέκτημα, στις σημερινές συνθήκες, ότι είχε αντιταχθεί στην εισβολή στο Ιράκ το 2002-3.

Ομως, ο Ομπάμα δεν είναι κανένας ριζοσπάστης. Την περασμένη βδομάδα οι Financial Crimes ανέφεραν ότι παίρνει μεγάλα ποσά για την καμπάνιά του από τα hedge funds τα κερδοσκοπικά κεφάλαια που τα έχουν καταφέρει τόσο καλά τα προηγούμενα χρόνια στη διάρκεια του «μπουμ» των χρηματο-οικονομικών αγορών της Αμερικής.

Ο Κούτσινιτς κι ο Γκρέηβελ τον προκάλεσαν να αποκλείσει κάθε προοπτική πολέμου στο ζήτημα του πυρηνικού προγράμματος του Ιράν. «Πες μου, Μπάρακ, ποιον θες να χτυπήσεις με πυρηνικά;» τον ρώτησε ο Γκρέηβελ. Ο Ομπάμα γέλασε και απέφυγε να απαντήσει. Ομως, η ερώτηση ήταν καλή. Οι Δημοκρατικοί θα κάνουν ότι περνάει από το χέρι τους για να εξασφαλίσουν ότι η Αμερικάνικη Αυτοκρατορία θα βρίσκεται σε καλά χέρια.

ΟΠΕΡΑ: "Ο Νίξον στο Πεκίνο"

Η κυνική διπλωματία του Πινγκ Πονγκ

Για 4 μόνο παραστάσεις η Εθνική Λυρική Σκηνή ανέβασε πριν λίγες μέρες για πρώτη φορά στην Αθήνα την όπερα «Ο Νίξον στην Κίνα». Πρόκειται για μια εντυπωσιακή και αποκαλυπτική παράσταση και είναι κρίμα που δεν είχαν την ευκαιρία να την παρακολουθήσουν περισσότεροι άνθρωποι. Όχι μόνο γιατί ήταν εξαιρετικά σκηνοθετημένη και καλοστημένη από τον Πήτερ Σέλλαρς, ούτε για την φοβερή μινιμαλιστική μουσική του Τζον Άνταμς (κοντά στο ύφος του ήχου του Φίλιπ Γκλας και του Βιμ Μέρτενς), ούτε καν επειδή αποτελεί κορυφαίο δείγμα όπερας του 20ου αιώνα, αλλά για το ίδιο το θέμα που αγγίζει. Το έργο αυτό αναφέρεται σε ένα κοσμοϊστορικό γεγονός, την επίσκεψη στα 1972, του Αμερικανού ρεπουμπλικάνου και αντικομμουνιστή προέδρου Ρίτσαρντ Νίξον στην Κίνα της τελευταίας μαοϊκής περιόδου.

Η όπερα δεν αποτελεί κανενός είδους σάτυρα, ούτε καταγγελία, αντίθετα το πολύ καλό λιμπρέτο στηρίχτηκε στα επίσημα κείμενα και δημοσιεύματα της εποχής, το ίδιο και η όλη παρουσίαση, ολοκληρώθηκε δε μέσα στη δεκαετία του '80, πριν δουν το φως μια σειρά σημαντικές εξελίξεις σε ζητήματα που θίγει. Πολλοί βιάστηκαν να μιλήσουν για «όπερα CNN», δηλαδή με ύφος και βάθος ενός αμερικανικού δελτίου ειδήσεων, όμως ο χαρακτηρισμός είναι άδικος. Προσπαθώντας να εξυπηρετήσει την αλήθεια, το έργο τελικά απομυθοποιεί όλο το μαοϊκό οικοδόμημα, χωρίς να ξεπέσει στην παγίδα της υποστήριξης του δυτικού καπιταλισμού. Ας δούμε πώς.

Η επίσκεψη Νίξον σφράγισε την προσέγγιση δυο χωρών που μέχρι τότε ήταν ορκισμένοι εχθροί και έτυχε τεράστιας δημοσιότητας από τα ΜΜΕ της εποχής. Η πρώτη πράξη της όπερας δείχνει το ζεύγος Νίξον και τον υπουργό Εξωτερικών Κίσινγκερ, αρχιτέκτονα της όλης επιχείρησης να κατεβαίνουν από το προεδρικό αεροπλάνο, όπου τους υποδέχεται ο πρωθυπουργός της Κίνας, Τσου Εν Λάι. Τους θερμούς χαιρετισμούς περί ειρήνης και συναδέλφωσης, ακολουθεί μια «κεκλεισμένων των θυρών» συνάντηση με τον πρόεδρο Μάο και το επιτελείο του. Εκεί παρελαύνει όλος ο κυνισμός της εξουσίας και της χειραγώγησης που χαρακτηρίζει και τα δύο καθεστώτα: Προβλήματα καθυστέρησης για την απομονωμένη Κίνα; -Χέρι βοήθειας από τις ΗΠΑ, που μόλις έχουν στηρίξει την είσοδό της στον ΟΗΕ και τον εξωστρακισμό της αντίπαλής της Ταϊβάν. Αδιέξοδα για τις ΗΠΑ στο Βιετνάμ; -Μεσολάβηση του Μάο για «αξιοπρεπή» αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμάτων, εν ανάγκη με κόψιμο της βοήθειας προς τους Βιετκόγκ. Έχουν άλλωστε ένα κοινό αντίπαλο, την (τότε) κραταιά ΕΣΣΔ. «Συμπαθώ τους δεξιούς, Νίξον, Χηθ-» κραυγάζει ένας Μάο που παραπαίει φυσικά και ηθικά, γνωρίζει όμως προς τα πού βαδίζει: «Αναμφίβολα η βουτιά μας στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης θα γεμίσει κάποιες τσέπες εδώ κι εκεί....».

Στη δεύτερη πράξη ξεχωρίζει η δεύτερη σκηνή, που ουσιαστικά είναι μια παράσταση μέσα σε μια άλλη παράσταση. Οι προσκαλεσμένοι καλούνται να παρακολουθήσουν στην όπερα «Το κόκκινο απόσπασμα των γυναικών», ένα έργο της γυναίκας του Μάο, Τσιαγκ Τσιγκ. Γεμάτο με τα ηθικοπλαστικά κηρύγματα που χαρακτηρίζουν το ρεύμα του σοσιαλιστικού ρεαλισμού και με χολυγουντιανού ύφους συναισθηματισμό εκβιάζει και κερδίζει τη συγκίνηση του ζεύγους Νίξον. Δεν ήταν αυτό που περίμενε η Τσιαγκ Τσιγκ, η οποία εκείνη την περίοδο διεκδικούσε ότι εκπροσωπούσε το πνεύμα του Μάο και της Πολιτιστικής Επανάστασης, που είχε πρόσφατα τερματιστεί με κατασταλτική επέμβαση του στρατού και εκατοντάδες χιλιάδες θύματα, ανοίγοντας άλλη μια πληγή στο καθεστώς.

Στην τρίτη πράξη οι τόνοι πέφτουν. Τα βασικά πρόσωπα επί σκηνής αναλογίζονται πώς ξεκίνησαν την πορεία τους ο καθένας. Ο Μάο βγαίνει από το κάδρο του (κυριολεκτικά, βγαίνει από μια πόρτα στο γιγάντιο πορτρέτο του) και θυμάται τις πρώτες μάχες του αντάρτικου Κ.Κ. Κίνας, ο Νίξον το χαμπουργκεράδικο που κατόρθωσε να στήσει στον πόλεμο. Οι τελευταίες λέξεις ανήκουν στον Τσου Εν Λάι: «Τι πράξαμε σωστό, τι λάθος; Όλα δείχνουν να είναι αγιάτρευτα».

Είναι το λιγότερο που θα μπορούσε να αναλογεί σε κάποιους που βρίσκονται αντιμέτωποι με την κρίση και την παρακμή, που οι ίδιοι δημιούργησαν. «Ο Νίξον στην Κίνα» είναι ένα έργο που συνέβαλε στο να καταρριφθούν οι μύθοι και να ανοίξει σε σοβαρά μια σημαντική συζήτηση.

Δήμητρα Κυρίλλου

Οι Οικολόγοι Πράσινοι και οι εκλογές

Την απόφαση του πρόσφατου συνεδρίου τους για συμμετοχή στις επόμενες βουλευτικές εκλογές δημοσιοποίησαν οι Οικολόγοι Πράσινοι σε συνέντευξη Τύπου στη Θεσσαλονίκη.

Η συνέντευξη τύπου είχε έντονο και διπλό συμβολισμό, αφού είναι η πρώτη των Οικολόγων Πράσινων, δίνεται την ημέρα της επετείου του μεγάλου πυρηνικού δυστυχήματος του Τσερνομπίλ και ταυτόχρονα σπάει την κατεστημένη πρακτική να ανακοινώνονται τέτοια γεγονότα από την Αθήνα.

«Καλούμε όλους τους πολίτες που νοιώθουν έντονα τα σύγχρονα οικολογικά αδιέξοδα, βιώνουν την υποβάθμιση της ποιότητας ζωής, υπερασπίζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα και υπηρετούν τις αξίες της κοινωνικής αλληλεγγύης, όλες τις κινήσεις πολιτών που συμμετείχαν με επιτυχία στις πρόσφατες δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές να διεκδικήσουν την έκφραση των αιτημάτων τους στην κεντρική πολιτική σκηνή», δήλωσε ο νομαρχιακός σύμβουλος και μέλος της Γραμματείας των Οικολόγων Πράσινων **Μιχάλης Τρεμόπουλος**. «Η ενεργός κοινωνία, που υφίσταται την παρεμβατική λογική των κεντρικών μηχανισμών των κομμάτων ακόμη και σε τοπικό επίπεδο, δυσανασχετεί και θέλει να διεκδικήσει την ενδυνάμωση του λόγου της στην κεντρική πολιτική σκηνή. Θα πρέπει οι συγκεντρωμένες υπερεξουσίες και τα τεράστια κονδύλια που απορροφά το Λεκανοπέδιο της Αττικής να αποκεντρωθούν στην υπόλοιπη Ελλάδα, που διψά για ουσιαστικό ρόλο, πόρους και αρμοδιότητες. Απευθύνουμε ανοιχτή πρόσκληση στα κόμματα της δημοκρατικής αντιπολίτευσης να υποστηρίξουν αυτή την πρωτοβουλία και τις προτάσεις μας».

«Οι Οικολόγοι Πράσινοι διεκδικούν την διαμόρφωση ενός διακριτού, πολιτικού πόλου και την έκφρασή τους στο ελληνικό κοινοβούλιο», δήλωσε ο **Τάσος Κρομμύδας**, υποψήφιος Δήμαρχος Αθηναίων και μέλος της Γραμματείας των Οικολόγων Πράσινων. «Γι' αυτό και επεξεργαστήκαμε συγκεκριμένες και αναλυτικές προγραμματικές προτάσεις για πολιτικές αλλαγές, τις οποίες καταθέτουμε στην κρίση της ελληνικής κοινωνίας και των πολιτικών δυνάμεων ώστε να αλλάξουμε το μοντέλο ανάπτυξης, να ενδυναμώσουμε την κοινωνία των πολιτών, να εξασφαλίσουμε μια βιώσιμη οικονομία, να προστατέψουμε το φυσικό και δομημένο περιβάλλον, να διαμορφώσουμε μια ανοιχτή κοινωνία και να εξασφαλίσουμε υγεία, παιδεία και ευημερία για όλους».

«Το οικολογικό κίνημα παρεμβαίνει εδώ και πολλά χρόνια, ανοίγοντας μέτωπα και διαμορφώνοντας την κοινωνική συνείδηση», τόνισε η **Έλενα Δημητρίου**, υποψήφια Δήμαρχος Βόλου. «Παρεμβαίνει όμως και μέσα στους θεσμούς διεκδικώντας και στην Αυτοδιοίκηση, στο Ευρωκοινοβούλιο και τώρα στη Βουλή διεκδικώντας την έκφραση των αιτημάτων του και την εξασφάλιση θεματικών πλειοψηφιών σε κρίσιμα θέματα. Η συμμετοχή μου στο πρόσφατο Παγκόσμιο Συνέδριο των Περιφερειών των απαλλαγμένων από Μεταλλαγμένα φέρνει την διαπίστωση ενός κλίματος αισιοδοξίας για την τελική νίκη της κοινωνίας των πολιτών ενάντια στο μεγαλύτερο πείραμα -και μάλιστα των πολυεθνικών- σε πλανητικό επίπεδο».

Στη συνέντευξη τύπου έγινε ενημέρωση για τις επαφές και συζητήσεις που είχαν οι Οικολόγοι Πράσινοι με κινήσεις πολιτών, κόμματα και οργανώσεις, που συντονίζονται σε παραπλήσιο μήκος κύματος. Μάλιστα, παραβρέθηκαν στη συνέντευξη στελέχη του Συνασπισμού και του ΣΕΚ – Πρωτοβουλία Γένοβα με την ηγεσία των οποίων έχουν ήδη συναντηθεί οι Οικολόγοι Πράσινοι και συζήτησαν σε θετικό κλίμα την προοπτική συνεργασίας ενώ προγραμματίζονται και συναντήσεις με άλλα κόμματα και φορείς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ

Πρωτοβουλία ενάντια στον πετρελαιαγωγό

«Πρωτοβουλία Πολιτών Ενάντια στον Αγωγό Πετρελαίου Μπουργκάς- Αλεξανδρούπολη» συγκροτήθηκε πριν από μερικές ημέρες στην Αλεξανδρούπολη. Η Πρωτοβουλία έχει κυκλοφορήσει κείμενο υπογραφών το οποίο αναφέρει τα εξής:

«Επειδή «οι θέσεις εργασίας» που θα δημιουργηθούν θα είναι λίγες και εξειδικευμένες και σε καμία περίπτωση δεν θα αντικαταστήσουν αυτές που θα χαθούν από σημαντικούς παραγωγικούς κλάδους πχ Αλιεία.

Επειδή το περιβόητα αντισταθμιστικά οφέλη είναι αμφιλεγόμενα και οπωσδήποτε κατώτερα των συνεπειών που θα υποστούμε εμείς και οι απόγονοί μας, όχι μόνο από πιθανό ατύχημα, αλλά από αυτή καθεαυτή τη λειτουργία του αγωγού.

Επειδή πρόκειται για έργο με «ημερομηνία λήξης» γιατί η χρήση του πετρελαίου σε μερικά χρόνια θα πρέπει να ελαχιστοποιηθεί, με αποτέλεσμα να μας μείνει «ο σωλήνας» ενώ θα έχει ακυρωθεί η δυνατότητα αειφόρου ανάπτυξης του τόπου μας.

Επειδή αυτή η ιδιωτική επένδυση που προγραμματίστηκε ερήμην μας, θα έχει τεράστιες αρνητικές επιπτώσεις στο Περιβάλλον και την Οικονομία μας και θα ανατρέψει τον αναπτυξιακό προσανατολισμό της περιοχής (αλιεία, τουρισμό, γεωργία).

Επειδή ανοίγει η κερκόπορτα για την παράπλευρη εγκατάσταση νέων μονάδων βαριά και ρυπογόνου Χημικής Βιομηχανίας (Διυλιστήριο, Πετροχημικό εργοστάσιο, χρυσός, Πυρηνικό εργοστάσιο κλπ) στην περιοχή μας

Επειδή τα γενικόλογα επιχειρήματα περί «γεωπολιτικής σημασίας», «ενεργειακού κόσμου», «αναπτυξιακής ώθησης», «θωράκισης της περιοχής» που κατά κόρο προβάλλονται αυτή την περίοδο, ακυρώνονται από συγκρούσεις και πολέμους σε «θερμές» περιοχές πετρελαίου.

Επειδή αρνούμαστε να δεχθούμε παθητικά άλλοι να αποφασίζουν για εμάς και το μέλλον μας. Δηλώνουμε ότι: Είμαστε αντίθετοι σε αυτή την ρυπογόνο Ιδιωτική Επένδυση με τις ανεπανόρθωτες συνέπειες της και θα αγωνισθούμε με κάθε μέσο να αποτρέψουμε την εγκατάσταση του αγωγού στην περιοχή μας».

Το κείμενο της Πρωτοβουλίας Πολιτών υπογράφουν οι : *Κοντακίδης Ιωάννης, Εκπαιδευτικός, Τσέκη Ευαγγελία Οικονομολόγος, Μποτζίδης Γιώργος, Γεωπόνος, Πετρίδης Κωνσταντίνος Μηχανικός Τ.Ε., Λαμψακιανού Παναγιώτα Δημόσιος Υπάλληλος, Πορτοκαλίδης Κωνσταντίνος, Μηχανικός, Γκιοκτσέ Ελένη, Εκπαιδευτικός, Λαζόπουλος Χρήστος, Γεωλόγος, Μαλαμίδης Δημήτρης, Ιχθυολόγος, Κιουτσουκτσής Γιώργος, Ηλεκτρολόγος Τ.Ε.*

Τι θα γίνει αν στη θέση του Sea Diamond βρεθεί ένα τάνκερ με 200.000 τόνους πετρέλαιο;

Εργαζόμενοι ΜΜΕ

Σε εξέλιξη βρίσκονται οι διεργασίες των Financial Crimes για την συγκρότηση κινηματικού ψηφοδελτίου, με την συμμετοχή συναδέλφων από άλλους αριστερούς χώρους (η διαδικασία θα κλείσει την Παρασκευή), ενώ κοντεύουν να ολοκληρωθούν οι εξορμήσεις διακίνησης του νέου τεύχους.

Τελικά οι παρατάξεις του ΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ κατεβαίνουν αυτόνομα, διότι φαίνεται ότι είναι πιο εύκολο να ψηφίζουν για πρόεδρο τον εκλεκτό της ΝΔ, Σόμπολο (με το επιχείρημα να λειτουργήσει το σωματείο)στο ΔΣ της ΕΣΗΕΑ, παρά να συνεργαστεί η αριστερά ενάντια στις αντεργατικές επιλογές της κυβέρνησης. Μπροστά μας έχουμε την απεργία της ΕΣΗΕΑ στις 8 Μάη για το θέμα των ομολόγων και του ΤΣΠΕΑΘ. Αξίζει να σημειωθεί ότι μέχρι στιγμής δεν έχει ανακοινωθεί επίσημα η απόφαση του Δ.Σ. για την απεργία, ενώ για άλλη μια φορά επιχειρείται η ξεκομμένη κινητοποίηση από τα συνδικάτα που απεργούν στις 15 του μήνα.

Επίσης οι Financial Crimes εξέδωσαν ανακοίνωση, που ήδη έκανε αίσθηση, για την παγκόσμια ημέρα του Τύπου-3 Μάη, η οποία είναι η εξής: "δεν γιορτάζουμε και δεν δεχόμαστε επισκέψεις" - Οι απολυμένοι της Ώρας για σπορ, οι άνεργοι της SPORT XL, οι κομμένοι συμβασιούχοι της ΕΡΤ, οι ανασφάλιστοι στις γαλέρες, οι απλήρωτοι του "επικοινωνία", οι πολιτικά διωχθέντες της Καθημερινής, οι "ελαστικοποιημένοι" των τηλεοράσεων, οι εκτός ΕΣΗΕΑ "λόγω προϋποθέσεων", οι χαμηλόμισθοι, κακοπληρωμένοι και οι λοιποί συγγενείς..

ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΤΟ ΒΑΖΟΥΜΕ ΚΑΤΩ Αντίσταση-οργάνωση-συντονισμός Δράση στη βάση του κλάδου-ξεπέρασμα των γραφειοκρατικών εκφυλισμών

Νάσος Μπράτσος

“Αντιτρομοκρατική” προβοκάτσια στην πλάτη Ιρακινών μεταναστών

Μαζικό πογκρόμ κατά ιρακινών μεταναστών εξαπέλυσε η ΕΛΑΣ το βράδυ της 24ης Απριλίου. Η αστυνομία μπούκαρε αργά τη νύχτα σε σπίτια, σε καφενεία και στέκια ιρακινών μεταναστών κάνοντας μαζικές συλλήψεις 75 Ιρακινών προσφύγων από τους οποίους οι 59 οδηγήθουν στις φυλακές Αλλοδαπών. Λόγω της δημοσιότητας που πήρε το θέμα τελικά οι ιρακινοί πρόσφυγες αφέθηκαν ελεύθεροι το μεσημέρι της Δευτέρας 30 Απρίλη.

Αφορμή ήταν η αναφορά ενός ιρακινού, που προκειμένου να καταφέρει να εξασφαλίσει ένα ταξίδι στη Σουηδία όπου βρίσκεται η οικογένειά του, πήγε στην Αμερικάνικη Πρεσβεία και προσπάθησε να εξαγοράσει τη δήθεν αποκλειστική πληροφορία ότι τη νύχτα θα γίνονταν επίθεση της Αλ Κάιντα στην Αμερικάνικη Πρεσβεία από συμπατριώτες του με αυτοκίνητο- βόμβα.

Τα λαγωνικά της αντιτρομοκρατικής και της ΕΛΑΣ δεν άργησαν να καταστρώσουν το «μεγαλοφυές» τους σχέδιο. Απέκλεισαν όλους τους δρόμους γύρω από την πρεσβεία για όλη τη νύχτα και έκαναν έρευνες σε κοντινά σπίτια όπου έμεναν Ιρακινοί σκορπώντας το φόβο και τον τρόμο. Παρόλο που η πληροφορία φαινόταν τελείως αβάσιμη, οι αστυνομικοί βρήκαν τη ευκαιρία να μπουκάρουν σε ξενώνα ιρακινών προσφύγων που βρίσκεται στην οδό Μενάνδρου, όπου συνέλαβαν δεκάδες άτομα και κατέσχεσαν και όλα τα προσωπικά τους αντικείμενα.

Σύμφωνα με την Καθημερινή: «ακολούθησαν αστυνομικές έφοδοι σε τρία σπίτια, στην οδό Πηλίκα 6 στην περιοχή Αχαρνών, στην οδό Σακελλαρίδου 8 στην πλατεία Αμερικής καθώς και στην οδό Τριών Ιεραρχών 38 στα Πετράλωνα απ' όπου προσήχθησαν συνολικά 11 άτομα, 10 Ιρακινοί και μία Ουκρανή. Επιπλέον, έφοδος πραγματοποιήθηκε και σε ξενώνα προσφύγων στην οδό Μενάνδρου 18 στην Ομόνοια απ' όπου προσήχθησαν για εξακρίβωση στοιχείων 64 Ιρακινοί».

Ο Αμερικανός πρέσβης Τσαρλς Ρις χαρακτήρισε την κινητοποίηση της ΕΛΑΣ ως «δείγμα της πολύ καλής συνεργασίας των δύο πλευρών».

Πρόκειται για επανάληψη της γνωστής ρατσιστικής τακτικής του υπουργείου Δημόσιας Τάξης, που όπως και στην περίπτωση των απαγωγών των Πακιστανών, δε διστάζει στο όνομα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας να τρομοκρατήσει ανοιχτά αθώους πρόσφυγες και μετανάστες. Δεν πρόκειται να τους αφήσουμε. Συνεχίζουμε την πάλη ενάντια στην τρομοϋστερία, για να βάλουμε τέρμα στο βρώμικο κύκλωμα της αμερικάνικης πρεσβείας και του Πολύδωρα, για να τιμωρηθούν οι ένοχοι των απαγωγών των Πακιστανών και να βάλουμε τέρμα στην επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα.

εργατικη αλληλεγγυη

Το τριήμερο του Μαρξισμού από τις 18 μέχρι τις 20 Μάη θα είναι ένα πραγματικό σταυροδρόμι των αγώνων σε παγκόσμια κλίμακα, με τις ιδέες που μπορούν να αλλάξουν τον κόσμο.

Στο τριήμερο θα μιλήσουν ο **Αλί Φαγιάντ** από το Λίβανο και η **Ουεσάμ ελ Χαντίντι** από την Αίγυπτο για να μας δώσυν τις εικόνες από το κίνημα που αντιστέκεται στον πόλεμο του Μπους και στρέφεται πια ενάντια στα καθεστώτα που στηρίζουν τον ιμπεριαλισμό στη Μέση Ανατολή. Ο **Στάλιν Πέρεζ**, εκπρόσωπος των νέων συνδικάτων της Βενεζουέλας θα μας μιλήσει για την Λατινική Αμερική και το κίνημα που ριζοσπαστικοποιείται ακόμα περισσότερο. Ο **Φραντσέσκο Αντονίνι** δημοσιογράφος της Λιμπερατσιόνε θα μας μιλήσει για την αριστερή αντιπολίτευση στον Πρόντι. Η **Μαρία Στύλλου** θα ανοίξει τη συζήτηση για τον ιμπεριαλισμό μετά την ήττα του Μπους.

Οι δημοσιογράφοι **Μωυσής Λίτσης** και **Κώστας Σαρρής** και ο πανεπιστημιακός **Φάνης Πάκος** θα μιλήσουν για τα κερδοσκοπικά σκάνδαλα των «δομημένων» και για τις ιδέες του Μαρξ για το κέρδος και τις κρίσεις. Πανεπιστημιακοί όπως ο **Ευτύχης Μπιτσάκης**, ο **Αλέξανδρος Χρύσης**, ο **Προκόπης Παπαστρατής** θα μιλήσουν για την Διαλεκτική, την Αλλοτρίωση και τα ζητήματα της ιστορίας. Ο **Δημήτρης Λιβιεράτος** και ο **Μιχάλης Λυμπεράτος** θα παρουσιάσουν σταθμούς της ιστορίας του κινήματος από την Αντίσταση και τον Εμφύλιο μέχρι σήμερα. Ο **Στέφανος Ληναίος** θα συμμετέχει στη συζήτηση για τα 40 χρόνια από τη χούντα.

Οι συζητήσεις για τα άμεσα ζητήματα που αντιμετωπίζει το κίνημα σήμερα θα είναι εξίσου πλούσιες. Πώς μπορούμε να υπερασπίσουμε τα δημοκρατικά δικαιώματα από τις επιθέσεις του «διαρκούς αντιτρομοκρατικού πολέμου»; Οι δικηγόροι **Κώστας Διάκος** και **Δημήτρης Σαραφιανός**, ο **Τζαβέντ Ασλάμ**, πρόεδρος της Πακιστανικής Κοινότητας, ο δημοσιογράφος **Παύλος Νεράντζης** θα μιλήσουν πάνω σ' αυτό το θέμα, μαζί με τους συντονιστές της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ, **Πέτρος Κωνσταντίνου** και της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο, **Γιάννη Σηφακάκη**.

Για τις μεγάλες μάχες του φοιτητικού κινήματος θα μας μιλήσουν εισηγητές από τις δυνάμεις που συγκρότησαν το μπλοκ των καταλήψεων και της απεργίας των πανεπιστημιακών. Θα κουβεντιάσουμε για τις επόμενες μάχες του κινήματος και τις εναλλακτικές λύσεις κόντρα στην κυβέρνηση της ΝΔ. Ο **Πάνος Γκαργκάνας** μιλάει για το «νέο» πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ που σημαδεύεται από τον νεοφιλελευθερισμό. Εκπρόσωποι του **ΣΕΚ**, του **ΝΑΡ**, της **ΑΡΑΝ**, της **ΑΡΑΣ**, ο **Κώστας Παπαδάκης** (Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων) , μέλη οικολογικών οργανώσεων και του **ΔΗΚΚΙ** θα ανοίξουν τη συζήτηση για τις προοπτικές της νέας Αριστεράς μπροστά στις εκλογές.

Τα βράδυα στο τριήμερο «ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2007», μετά το τέλος της τελευταίας ζώνης συζητήσεων, θα έχουμε την ευκαιρία να δούμε τις ταινίες:

«1900» (Παρασκευή, αίθ.Α22) του Μπ. Μπερτολούτσι
Η μνημειώδης ταινία του Μπερνάρντο Μπερτολούτσι που περιγράφει τα πρώτα βήματα του εργατικού κινήματος στην Ιταλία.

«Καλά Χριστούγεννα» (Παρασκευή, αίθ.Α23) του Κριστιάν Καριόν
Η συναδέλφωση Γάλλων, Βρετανών και Γερμανών φαντάρων στα χαρακώματα του Α' Παγκόσμιου Πολέμου.

«Στον Ιστό της Αράχνης – Guantanamo express» (Παρασκευή, αίθ Α24)
Το τελευταίο ντοκυμαντέρ του Παύλου Νεράντζη που αποκαλύπτει το βρώμικο ρόλο των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών στον πόλεμο του Μπους.

«Η Μάχη του Αλγερίου» (Σάββατο, αίθ.Α22) του Τζίλο Ποντεκόρβο
Η ταινία σύμβολο της αντίστασης στην Ιμπεριαλιστική κατοχή της Αλγερίας από τους Γάλλους τη δεκαετία του '60, απο τον σκηνοθέτη που αποθανάτισε τη διαδήλωση της Γένοβα.

«Η Κατάληψη – The Take» (Σάββατο, αίθ.Α23) της Α. Λιούις, σε σενάριο της Ναόμι Κλάιν
Καταλήψεις εργοστασίων και εργατικός έλεγχος στην Αργεντινή του 21ου αιώνα

«Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» (Σάββατο, αίθ.Α24) του Κώστα Χρονόπουλου.
Η ιστορική ταινία για την χούντα

Στο χώρο της ΑΣΟΕΕ θα υπάρχουν:

- Εκθεση των σκιτσογράφων **Στάθη**, **Γιάννη Καλαϊτζή**, και **Ανδρέα Πετρουλάκη**, αφιερωμένη στο κίνημα της Παιδείας που συντάραξε την κοινωνία τους τελευταίους δώδεκα μήνες.
- Εκθεση **φωτογραφίας** του δημοσιογράφου **Παύλου Νεράντζη** με φωτογραφίες από τα ρεπορτάζ του, απο τον πόλεμο στα Βαλκάνια μέχρι το Αφγανιστάν.

Ενας πλούτος από συζητήσεις...

I. Ιμπεριαλισμός, Πόλεμος, Αντίσταση

1. **Η Σύνοδος του Καΐρου στην Αθήνα:** Παρασκευή 19.30μμ- 21.00 Αμφιθέατρο Δεριγνύ *Αλί Φαγιάντ, Ουεσάμ ελ Χαντίντι, Πέτρος Κωνσταντίνου, Γιάννης Σηφακάκης*
2. **Η Ιταλία μετά την Βιτσέντζα:** Παρασκευή 17.00-18.30 Αίθουσα Α21, *Φραντσέσκο Αντονίνι*
3. **Βενεζουέλα, αντικαπιταλιστική ανταρσία στην "αυλή" των ΗΠΑ:** Σάββατο 10.00-11.30πμ Αίθουσα Α21, *Στάλιν Περέζ*
4. **Ο ιμπεριαλισμός μετά την ήττα του Μπους:** Κυριακή 15.00-16.30 Αίθουσα Α21, *Μαρία Στύλλου*
5. **Το κίνημα σε Ανατολή και Δύση:** Κυριακή 19.30-21.00 Μεγάλο Αμφιθέατρο, *Φραντσέσκο Αντονίνι, Στάλιν Περέζ, Μαρία Στύλλου, Αλι Φαγιάντ*
6. **Το Ισλάμ και η Αριστερά:** Παρασκευή 17.00-18.30 Αίθουσα Α25, *Ουεσάμ ελ Χαντίντι, Νίκος Λούντος*

II. Οι επαναστάσεις

1. **Η Παρισινή Κομμούνα:** Παρασκευή 15.00 -16.30 Αίθουσα Α25, *Λένα Βερβέ*
2. **Η Ρώσικη Επανάσταση:** Σάββατο 17.00-18.30 Αίθουσα Α22, *Λίλιαν Μπουρίτη*
3. **Ισπανία 1936:** Κυριακή 12.00-13.30 Αίθουσα Α24, *Ελπίδα Καμπάνη*
4. **Μάης 1968:** Κυριακή 15.00-16.30 Αίθουσα Α24, *Κατερίνα Θωίδου*

III. Οι πρωταγωνιστές

1. **Καρλ Μαρξ:** Παρασκευή 17.00-18.30 Αίθουσα Α24 *Θανάσης Καμπαγιάννης*
2. **Φρίντριχ Ενγκελς:** Σάββατο 15.00 - 16.30 Αίθουσα Α23, *Τάσος Αναστασιάδης*
3. **Ρόζα Λούξεμπουργκ:** Σάββατο 17.00-18.30 Αίθουσα Α25, *Νίκη Αργύρη*
4. **Λένιν:** Σάββατο 12.00 - 13.30 Αίθουσα Α24, *Νεκτάριος Δαργάκης*
5. **Αντόνιο Γκράμσι:** Κυριακή 17.00-18.30 Αίθουσα Α23, *Κώστας Τορπουζίδης*
6. **Τρότσκι:** Παρασκευή 10.00-11.30 Αίθουσα Α24, *Πάνος Γκαργκάνας*
7. **Τόνι Κλιφ:** Παρασκευή 12.00 - 13.30 Αίθουσα Α25 *Παντελής Παναγιωτακόπουλος*

IV. Μαρξισμός: Θεωρία και Πράξη

1. **Τι είναι Διαλεκτική:** Κυριακή 12.00 - 13.30 Αίθουσα Α21, *Ευτύχης Μπιτσάκης*
2. **Μαρξισμός και Αλλοτρίωση:** Σάββατο 12.00-13.30 Αίθουσα Α22, *Αλέξανδρος Χρύσης*
3. **Ιστορικός Υλισμός:** Παρασκευή 12.00 - 13.30 Αίθουσα Α24, *Κώστας Πίττας*
4. **Παγκοσμιοποίηση και Εργατική Τάξη:** Σάββατο 15.00-16.30 Αίθουσα Α24, *Σωτήρης Κοντογιάννης*
5. **Ο Μαρξ και το Κέρδος:** Παρασκευή 15.00-6.30 Αίθουσα Α21, *Φάνης Πάκος*
6. **Κεφάλαιο, ανταγωνισμοί και οικονομική κρίση:** Σάββατο 17.00-18.30 Αίθουσα Α23, Κώστας Σαρρής
7. **Καπιταλισμός και Κερδοσκοπία:** Κυριακή 17.00-18.30 Αίθουσα Α24, *Μωυσής Λίτσης, Κώστας Σαρρής*

V. Η Ταξική Πάλη στην Ελλάδα

1. **Παντελής Πουλιόπουλος:** Σάββατο 10.00-11.30 Αίθουσα Α23, *Νίκος Τουρνάς*
2. **Η Αντίσταση & το κίνημα στη Μέση Ανατολή:** Σάββατο 12.00-13.30 Αίθουσα Α23, Προκόπης Παπαστρατής
3. **Ο Εμφύλιος Πόλεμος:** Σάββατο 17.00-18.30 Αίθουσα Α22, *Μιχάλης Λιμπεράτος*
4. **40 χρόνια απο την Χούντα:** Σάββατο17.00-18.30 Αίθουσα Α21, *Στέφανος Λιναίος, Μαρία Στύλλου*
5. **Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ:** Κυριακή 17.00-18.30 Αίθουσα Α21, *Πάνος Γκαργκάνας*
6. **Η ιστορική αλήθεια και τα σχολικά βιβλία:** Κυριακή 17.00-18.30 Αίθουσα Α22, *Δημήτρης Λιβιεράτος, Σεραφείμ Ρίζος*

VI. Η Αντίσταση στον Νεοφιλελευθερισμό

1. **Το φοιτητικό κίνημα μετά τις καταλήψεις:** Παρασκευή 19.30 - 21.00 Αμφιθέατρο Γ *Νίκη Αργύρη, Μαριώτα Αλμυρούδη, Λάζαρος Απέκης, Παντελής Παναγιωτακόπουλος, Δανιήλ Ψυχογιός, Χρήστος Στεντούνης*
2. **Φυλακές, Δικαιοσύνη και η απειλή στα δημοκρατικά δικαιώματα:** Σάββατο 12.00 -13.30 Αίθουσα Α21, *Κώστας Διάκος, Παύλος Νεράντζης, Δημήτρης Σαραφιανός, Τζαβέντ Ασλάμ, Πέτρος Κωνσταντίνου*
3. **Εχει "νέο" πρόγραμμα το ΠΑΣΟΚ;** Σάββατο 15.00- 16.30 Αίθουσα Α21, *Πάνος Γκαργκάνας*
4. **Η Αριστερά στα Συνδικάτα:** Παρασκευή 17.00-18.30 Αίθουσα Α23, *Στέλιος Γεωργαντάς, Γιάννης Θεοχάρης, Χριστίνα Λαδά, Τάσος Αναστασιάδης, Θανάσης Σταυρίδης*
5. **50 χρόνια Ε.Ε:** Σάββατο 17.00-18.30 Αίθουσα Α24, *Σωτήρης Κοντογιάννης*
6. **Η ριζοσπαστική Αριστερά και οι Εκλογές:** Σάββατο 19.30-21.00 Μεγάλο Αμφιθέατρο, *Πάνος Γκαργκάνας, Αντώνης Δραγανίγος, Κώστας Παπαδάκης, Δημήτρης Σαραφιανός, Σπύρος Σακελλαρόπουλος*

VII. Καταπίεση και Απελευθέρωση

1. **Πολιτική και γυναικεία απελευθέρωση:** Παρασκευή 10.00-11.30 Αίθουσα Α25, *Μαρία Στύλλου*
2. **Σοσιαλισμός και Ομοφυλόφιλοι:** Σάββατο 10.00-11.30πμ Αίθουσα Α22, *Δήμητρα Κυρίλλου*
3. **Νεολαία και Έγκλημα: Κατασκευάζοντας τον "εσωτερικό εχθρό":** Κυριακή 10.00-11.30 Αίθουσα Α23, *Αφροδίτη Κουκουτσάκη*
4. **Τι είναι ρατσισμός και πώς παλεύεται:** Κυριακή 10.00-11.30 Αίθουσα Α24, *Θράσος Τζιάρας*
5. **Η φασιστική απειλή:** Σάββατο 10.00-11.30 Αίθουσα Α24, *Νάστια Καλλινίκου, Γιώργος Τσιρώνης*

VIII. Αντιπαραθέσεις στην Αριστερά

1. **Μαρξ και Μπακούνιν:** Κυριακή 10.00-11.30 Αίθουσα Α21, *Πέτρος Κωνσταντίνου*
2. **Ο Τόνι Νέγκρι και οι ιδέες της Αυτονομίας:** Σάββατο 15.00-16.30 Αίθουσα Α25, *Λεάνδρος Μπόλαρης*
3. **Πώς χάθηκε η Ρώσικη Επανάσταση:** Κυριακή 12.00 -13.30 Αίθουσα Α23, *Γιάννης Αγγελόπουλος*
4. **΄Ηταν ο "Υπαρκτός Σοσιαλισμός" Κρατικός Καπιταλισμός;** Κυριακή 15.00-16.30 Αίθουσα Α23, *Χρήστος Κιούπης*
5. **Οι καταρρεύσεις του 1989:** Παρασκευή 15.00-16.30 Αίθουσα Α24, *Διονυσία Πυλαρινού*
6. **Η πολιτιστική επανάσταση στην Κίνα:** Παρασκευή 15.00-16.30 Αίθουσα Α23, *Κώστας Πίττας*
7. **Κούβα - η εξαίρεση; :** Κυριακή 17.00-18.30 Αίθουσα Α25, *Νίκος Λούντος*
8. **Το Επαναστατικό Κόμμα σήμερα:** Κυριακή 15.00 -16.30 Αίθουσα Α22, *Γιάννης Σηφακάκης*

IX. Τέχνη, Επιστήμη, Περιβάλλον, ΜΜΕ

1. **Επιστημονικές επαναστάσεις και κοινωνική πρόοδος. Βίοι παράλληλοι;** Κυριακή 15.00 -16.30 Αίθουσα Α25, *Γιάννης Κούτρας, Γιώργος Ράγκος*
2. **Κλιματική Αλλαγή. Υπάρχει λύση:** Κυριακή 10.00-11.30πμ Αίθουσα Α22, *Τάσος Κρομμύδας, Γιώργος Ράγκος*
3. **Η κερδοσκοπία στους ελεύθερους χώρους:** Κυριακή 12.00 -13.30 Αίθουσα Α23, *Κώστας Σπανόπουλος, Γεράσιμος Σκλαβούνος, Λεάνδρος Μπόλαρης*
4. **Υπάρχει αριστερή στροφή στον κινηματογράφο;** Κυριακή 12.00 -13.30 Αίθουσα Α25, Γιάννης Γιαννουλέας
5. **Τα ΜΜΕ και ο Επαναστατικός Τύπος** ΣΑΒΒΑΤΟ 12.00-13.30 Αίθουσα Α25, *Νάσος Μπράτσος*